

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 25. januar 2005

Letnik XIII

Št. 1

**Predlog zakona o spremembi in dopolnitvah
Zakona o Državnem svetu** 2

**Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah
Zakona o varnosti cestnega prometa** 7

**Mnenje državnega sveta ob obravnavi
Poročila o izvajanju regionalne politike 2004** 10

Mnenja komisij državnega sveta 11

**Sklepi državnega sveta ob obravnavanih
vprašanjih in pobudah** 13

**Kako do proizvodov z višjo dodano vrednostjo
- posvet** 18

Prva alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet predlaga državnemu zboru sprejem zakonov

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBI IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DRŽAVNEM SVETU

Na podlagi prve alineje 97. člena Ustave Republike Slovenije je Državni svet Republike Slovenije na 27. seji, dne 17. 11. 2004, določil besedilo predloga zakona o spremembi in dopolnitvah zakona o državnem svetu in ga na podlagi prvega odstavka 114. člena poslovnika državnega zbora (Ur.l. RS, št. 35/02 in 60/04) pošilja državnemu zboru v obravnavo in sprejem.

Državni svet na podlagi 95. člena poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93 in 14/99) določa državnega svetnika mag. Adolfa Zupana kot predstavnika državnega sveta na sejah državnega zbora in njegovih delovnih telesih pri obravnavi predloga zakona.

UVOD

Ocena stanja in razlogi za sprejem zakona

Zakon o državnem svetu (Uradni list Republike Slovenije, št. 44/92) ureja volitve v Državni svet in organizacijo Državnega sveta. Ureditev te materije na zakonski ravni je predvidela Ustava Republike Slovenije v 96. oziroma v 98. členu.

Zakon v prvem delu ureja volitve, v drugem delu pa temeljna vprašanja organizacije in dela Državnega sveta. Pri tem izhaja iz položaja, kot ga ima Državni svet v organizaciji državne oblasti v skladu z ustavo. Državni svet je drugi dom v sistemu nepopolne dvodomnosti, ki ima v skladu z ustavo določene pristojnosti, s katerimi sodeluje v zakonodajnem postopku. S pristojnostmi, ki so šibkejšje od pristojnosti Državnega zbora, Državni svet vpliva na delo in odločitve Državnega zbora.

V tem okviru zakon v drugem delu ureja izvolitev predsednika in podpredsednika ter njuna pooblastila. Zakon ureja konstituiranje Državnega sveta, potrditev mandatov članov Državnega sveta in pravico do pritožbe na Ustavno sodišče v primeru, če Državni svet ne potrdi mandata.

Pomemben je del zakona, ki ureja način sodelovanja Državnega sveta z Državnim zborom. Predsednik Državnega zbora obvešča predsednika Državnega sveta o sejah Državnega zbora in mu pošilja vsa gradiva o zadevah, ki so na dnevnem redu seje Državnega zbora, predsednik Državnega sveta pa obvešča predsednika Državnega zbora o predlogih, mnenjih in zahtevah, ki jih je sprejel Državni svet o zadevah iz pristojnosti Državnega zbora.

Zakon ureja tudi pravice in dolžnosti članov Državnega sveta. V tem okviru ureja imuniteto članov Državnega sveta, nezdržljivost funkcije člana Državnega sveta z drugimi funkcijami in prenehanje mandata. Funkcija člana Državnega sveta je častna, član Državnega sveta pa ima pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka in povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije.

Zakon o državnem svetu je sprejela tridomna Skupščina v letu 1992, ko Državni zbor in Državni svet še nista bila konstituirana. Po sprejemu zakon ni bil nikoli spremenjen ali dopolnjen, čeprav skopo ureja položaj Državnega sveta v primerjavi z drugimi zakoni, ki urejajo organizacijo in delo določenega ustavnega organa (npr.

Zakon o ustavnem sodišču, Zakon o računskem sodišču, Zakon o varuhu človekovih pravic). Tudi Računsko sodišče Republike Slovenije, ki je 28. februarja 2003 izdalo revizijsko poročilo o poslovanju Državnega sveta v letih 2000 in 2001, je ugotovilo, da status in plača predsednika in sekretarja Državnega sveta niso zakonsko urejeni.

Tako v Zakonu o državnem svetu ni urejeno financiranje Državnega sveta in njegovih funkcionarjev. Zakon ne ureja višine dohodka predsednika Državnega sveta. Poleg tega veljavni zakon v 62. členu določa le, da je funkcija člana Državnega sveta častna, obenem pa ne določa, da predsednik Državnega sveta svojo funkcijo opravlja poklicno. Zakon je v tem delu pomanjkljiv, saj ne ureja materije, ki bi jo moral urejati. Državni svet se je omenjene pomanjkljivosti zakona zavedal in je v letu 1993 sprejel poslovnik (Uradni list RS, št. 44/93), ki v 100. členu določa, da predsednik opravlja svojo funkcijo poklicno. Državni svet je tako v poslovniku specialno uredil položaj predsednika, medtem ko veljavni zakon le splošno določa, da je funkcija svetnic in svetnikov častna. Državni svet se je zavedal, da je takšna ureditev le začasna, zato je v zakonodajni postopek leta 1994 vložil Predlog zakona o spremembi in dopolnitvah zakona o državnem svetu (Poročevalec Državnega zbora Republike Slovenije, št. 17 z dne 5. maja 1994), s katerim je predlagal uzakonitev možnosti poklicnega opravljanja funkcije predsednika Državnega sveta ter poleg tega tudi njegovo plačo in ustrezno ureditev nadomestil svetnic in svetnikov. Državni zbor zakona ni sprejel, Računsko sodišče pa je vložilo zahtevo za presojo zakonitosti 100. člena poslovnika pred Ustavnim sodiščem. Častnost funkcije ne pomeni, da se funkcija opravlja brezplačno. Zakon ureja, da imajo svetnice in svetniki pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka za čas opravljanja funkcije in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije.

Težko je opredeliti, kaj natančno pomeni omenjena sintagma "nadomestilo izgubljenega zaslužka", ki je opredeljen v 62. členu Zakona o državnem svetu. V prvem in drugem mandatu je Državni svet sprejel sklep, v skladu s katerim so svetnice in svetniki prejeli nadomestilo izgubljenega zaslužka v vrednosti 33 odstotkov nadomestila, ki je pripadal poslancu Državnega zbora za polni delovni čas. Podlaga za takšno ureditev je v drugem odstavku 13. člena Zakona o funkcionarjih v državnih organih (Uradni list št. 30/90, 2/91, 18/91, 22/91 in 4/93 in 18/94), ki določa, da se funkcionarju, ki funkcijo opravlja nepoklicno in ni prejel nadomestila osebnega dohodka (ta bi se funkcionarju izplačal v podjetju, kjer je funkcionar v delovnem razmerju, iz sredstev družbenopolitične skupnosti, kjer opravlja funkcijo), prizna del osebnega dohodka. Ta lahko znaša največ 33% osebnega dohodka, ki bi pripadal funkcionarju za poklicno opravljanje funkcije za poln delovni čas.

Sintagma "nadomestilo izgubljenega zaslužka" izhaja iz časa, ko je bil v Sloveniji uveden delegatski sistem. Kljub temu, da so poslovnik Skupščine pred letom 1992 določali, da je funkcija delegata častna družbena funkcija, je v mandatu 1990-1992 od skupnega števila 240 delegatov Skupščine 70 delegatov opravljal svojo funkcijo poklicno in sicer na podlagi dogovora med klubi delegatov glede na zastopnost njihovih političnih strank v Skupščini. Medtem ko je 70 delegatov svojo funkcijo opravljal poklicno, pa je 170 delegatov prejelo eno tretjino plače poklicnega delegata.

Težave so predvsem pri določanju in izračunavanju višine nadomestila izgubljenega zaslužka, ki je pri vsaki svetnici oziroma svetniku drugačen in bi ga Državni svet moral računati za vsakega člana posebej. Tudi Računsko sodišče v revizijskem poročilu ne navaja, kako bi Državni svet moral izplačevati nadomestila svojim članom. Veljavni zakon določa, da ima član Državnega sveta pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka za čas opravljanja funkcije in pri tem ne omenja izključno izgubljenega zaslužka pri delodajalcu. Član Državnega sveta bi lahko po službenem času opravljal še kakšno drugo pridobitno dejavnost in bi zaradi opravljanja svetniške funkcije izgubil zaslužek. V skladu z zakonom bi mu moral Državni svet povrniti stroške tudi za ta del izgubljenega zaslužka, ki bi ga bilo težko dokazati in izračunati. Poleg tega so seje Državnega sveta tudi v popoldanskem času, ko svetniki opravijo svoje dnevne delovne obveznosti pri svojem delodajalcu. To pomeni, da so svetnice in svetniki v Državnem svetu tudi v času, ko koristijo svoj prosti čas in nimajo neposredno izgubljenega zaslužka. Zato se je pokazala potreba po novi in določnejši ureditvi plačil članom Državnega sveta za opravljanje funkcije v Državnem svetu.

Veljavni zakon določa, da Državni svet imenuje sekretarja, ki vodi službo Državnega sveta. Zakon ne ureja niti statusa niti plače sekretarja, zato plačo ureja Državni svet na podlagi sklepa. Pri določanju njegove plače izhaja Državni svet iz tega, da ima sekretar v skladu s 1. členom Zakona o funkcionarjih v državnih organih (Uradni list RS, št. 30/90, 2/91, 18/91, 22/91, 4/93 in 18/94) položaj funkcionarja, saj ga Državni svet, kot eden izmed naslednikov "Skupščine Republike Slovenije", imenuje na to funkcijo.

Razlog za spremembo in dopolnitve veljavnega zakona je tudi, da veljavni zakon uporablja izraz "sekretar" za osebo, ki vodi službo Državnega sveta. Glede na to, da ima Državni svet tudi sekretarje delovnih teles (komisij) in sekretarje interesnih skupin prihaja do zmede v klasifikaciji nazivov za posamezna delovna mesta v službi Državnega sveta.

Veljavni zakon tudi ne vsebuje določbe, da se sredstva za uresničevanje letnega programa dela Državnega sveta zagotovijo v proračunu Republike Slovenije na podlagi letnega finančnega načrta Državnega sveta. Takšna določba je potrebna, da se Državnemu svetu omogoči normalno delovanje. Tudi zakoni, ki urejajo organizacijo drugih ustavnih organov (npr. Ustavno sodišče, Računsko sodišče), imajo določbo s podobno vsebino.

Cilji, načela in pglavitne rešitve predloga zakona

Predlagana je dopolnitev zakona, ki določa, da predsednik Državnega sveta opravlja funkcijo poklicno. Poklicno opravljanje funkcije predsednika Državnega sveta zahteva količina in narava njegovih nalog in pristojnosti, ki so urejene v 44. členu veljavnega zakona in 16. členu Poslovnika državnega sveta (npr. predstavlja Državni svet, pripravlja, sklicuje in vodi seje Državnega sveta ter usklajuje delo Državnega sveta z delom Državnega zbora in drugimi državnimi organi). Naslednji, 17. člen poslovnika nalaga predsedniku tudi odgovornost, saj določa, da lahko državni svetniki zahtevajo od predsednika obvestila in pojasnila v zvezi z opravljanjem njegove funkcije. Pomembno je tudi mednarodno sodelovanje Državnega sveta, ki je urejeno v 99. členu poslovnika in pri katerem ima glavno vlogo prav predsednik Državnega sveta.

Tudi na prednosti listi funkcionarjev Slovenije je predsednik Državnega sveta uvrščen zelo visoko, kar kaže na pomembnost funkcije, ki jo opravlja predsednik Državnega sveta. V skladu s Sklepom o določitvi protokolarnih pravil (Uradni list RS, št. 36/94, 24/95, 47/97 in 95/02) je predsednik Državnega sveta hierarhično uvrščen na četrto mesto za predsednikom republike, predsednikom Državnega zbora in predsednikom Vlade, vendar pred predsednikom Ustavnega in Vrhovnega sodišča.

Če predsednik Državnega sveta funkcije ne bi opravljal poklicno, bi to pomenilo, da bi bil še naprej zaposlen na delovnem mestu, ki ga je opravljal do izvolitve v funkcijo predsednika Državnega sveta. Narava dela predsednika namreč zahteva, da predsednik svoj polni dnevni delovni čas porabi za opravljanje svoje funkcije v Državnem svetu, kar so potrdile tudi izkušnje prvih dveh predsednikov Državnega sveta.

Predlog zakona predvideva, da ima predsednik Državnega sveta pravico do plače, kar izhaja iz poklicnega opravljanja funkcije. Višino njegove plače bo določil Državni svet s svojim aktom oziroma z aktom pristojnega delovnega telesa Državnega sveta. Državni svet oziroma njegovo delovno telo bo s svojim aktom plačo predsednika uredil na podoben način, kot je urejena plača predsednika Državnega zbora (ter tudi plača predsednika Ustavnega sodišča, predsednika Računskega sodišča in varuha človekovih pravic). Predsednik državnega sveta bo imel podobno kot predsednik Državnega zbora urejene druge prejemke in pravice, saj se bodo za njih uporabljale določbe zakona, ki ureja te pravice za poslance Državnega zbora. Predlagana ureditev plače predsednika Državnega sveta je tudi najbolj smiselna, saj se bo 1. januarja 2004 začel uporabljati že veljavni Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002), ki določa enoten zakonodajni okvir določanja plač tako za funkcionarje kot za javne uslužbenke in bo uvedel nov način obračunavanja plač funkcionarjem in javnim uslužbencem.

Podobno kot je predlagana ureditev plače predsednika Državnega sveta se predlaga tudi ureditev plače sekretarja Državnega sveta. Sekretar funkcijo opravlja poklicno in ima v skladu z Zakonom o funkcionarjih v državnih organih (Uradni list RS, št. 30/90, 2/91, 18/91, 22/91, 4/93 in 18/94) status funkcionarja. Zaradi boljše preglednosti in opozorila Računskega sodišča se je z dopolnitvijo zakona predvidelo, da se status funkcionarja sekretarja Državnega sveta navede v Zakonu o državnem svetu.

Predlog zakona predvideva, da ima sekretar Državnega sveta, ki opravlja svojo funkcijo poklicno, pravico do plače. Višino njegove plače bo določil Državni svet oziroma pristojno delovno telo Državnega sveta s svojim aktom. Sekretar državnega sveta bo imel podobno kot sekretar Računskega sodišča in sekretar Ustavnega sodišča urejene druge prejemke in pravice, saj se bodo za njih uporabljale določbe zakona, ki urejajo te pravice za funkcionarje v državnih organih. Predlagana ureditev plače sekretarja Državnega sveta je tudi najbolj smiselna, saj se bo 1. januarja 2004 začel uporabljati že veljavni Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002), ki določa enoten zakonodajni okvir določanja plač za funkcionarje in bo uvedel nov način obračunavanja njihovih plač.

Državni svet ima sekretarja, ki vodi službo Državnega sveta, ima pa tudi sekretarje komisij oziroma interesnih skupin. Ti na eni strani pomagajo predsedniku komisije oziroma vodji interesne skupine pri pripravljanju in organiziranju sej ter pripravi gradiva in zapisnikov sej, na drugi strani pa so odgovorni sekretarju Državnega sveta. Zaradi tega je predlog zakona predvidel, da bo imel vodja službe Državnega sveta naziv "generalni sekretar". S tem predlog zakona odpravlja zmedo v klasifikaciji nazivov za posamezna delovna mesta v Državnem svetu.

Ker je zelo težko, oziroma skoraj nemogoče, sproti ugotavljati nadomestilo izgubljenega zaslužka za vsako svetnico ali svetnika posebej, je predlog zakona določil, da ima član Državnega sveta pravico do plačila za opravljanje funkcije in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije.

Plačilo za opravljanje funkcije člana Državnega sveta bo sejnina, ki se bo določila z aktom Državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa Državnega sveta. Sejnina se bo določala glede na udeležbo na sejah Državnega sveta in sejah njegovih delovnih

teles. Glede na to, da se bo višina sejnine določila v razmerju s plačo predsednika Državnega sveta, ki pa se bo s 1. januarjem 2004, ko se bo začel uporabljati že veljavni Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002), obračunavala na drugačen način, je smiselna ureditev, da se sejnina določa v skladu z notranjim aktom Državnega sveta, ki bo usklajen z zakonodajo. Plačilo za opravljanje funkcije člana Državnega sveta bo omejeno, tako da državne svetnice in svetniki v enem letu ne bodo prejeli več kot tretjine letne plače predsednika Državnega sveta. Na ta način bo možno predvideti letna proračunska sredstva namenjena za plačila svetnicam in svetnikom. Povračilo stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije bo določil z aktom Državni svet oziroma pristojno delovno telo Državnega sveta.

Predlog zakona določa, da se sredstva za uresničevanje letnega programa dela Državnega sveta zagotovijo v proračunu Republike Slovenije na podlagi letnega finančnega načrta Državnega sveta. Podobno urejajo tudi drugi področni zakoni, ki urejajo organizacijo ustavnih organov (npr. Računsko sodišče, Ustavno sodišče). Takšna določba je nujna za normalno delovanje Državnega sveta.

Primerjalno-pravni prikaz

Večina drugih domov evropskih držav lahko v zakonodajnem postopku vlaga amandmaje na zakone. Amandmaje k zakonom v postopku sprejemanja zakonov lahko vlagajo vsi drugi domovi v ureditvah s popolno dvodomnostjo (BiH, Švica, Italija in Romunija), čeprav ustave dobesedno tega ne urejajo. V ustavnih sistemih nepopolne dvodomnosti pa lahko drugi dom predlaga spremembe zakonov v Belgiji, na Češkem, v Nemčiji, na Poljskem in v Rusiji. V nekaterih državah z nepopolnim dvodomnim sistemom pa so drugi domovi omejeni v izvajanju pristojnosti amandmiranja zakonov v postopku njihovega sprejema. Ustavne omejitve se nanašajo predvsem na amandmiranje zakonodaje finančne narave ali državnega proračuna. Omenjene ustavne omejitve je zaslediti pri irskem, francoskem in španskem senatu ter Domu lordov Velike Britanije.

Nemčija

Ustava (t.i. temeljni zakon) Zvezne republike Nemčije ureja dva domova, ki delujeta na področju zakonodajne oblasti. Spodnji dom, Zvezni zbor (Bundestag) na zvezni ravni predstavlja vse državljane. Zgornji dom, Zvezni svet (Bundesrat) pa je predstavnik dežel (Länder).

Nemška ustava veto obravnava v 77. členu. V primeru, da zakon predlaga Zvezna vlada, ima Zvezni svet pravico dati prvi komentar (Erste Wort) v roku šestih tednov; v določenih primerih v treh oziroma devetih tednih. Mnenje Zveznega sveta, ki lahko obsega tudi amandmaje, na tej stopnji ni zavezujoče za Zvezno vlado, vendar pa je pomemben znak o reakciji Zveznega sveta v času, ko bo odločal o zakonu.

Zvezni svet ima po sprejetju zakona v Zveznem zboru možnost proučitve, ali so bile njegove zahteve iz začetne faze zakonodajnega postopka sprejete. V kolikor se Zvezni svet ne strinja z vsebino sprejetega zakona, lahko zahteva oblikovanje posredovalne komisije (Vermittlungsausschuss) v roku treh tednov. Dvaintridesetčlanska komisija je paritetno sestavljena iz članov obeh domov. Njena naloga je razrešiti nesporazum med obema domovoma predstavnškega telesa. Če komisija na osnovi doseženega kompromisa predlaga spremembo zakona – to se zgodi v večini primerov – mora o tem ponovno sklepati Zvezni zbor (četrti faza).

Nadaljnji postopek je odvisen od narave zakona, ki se sprejema. V primeru "ugovornih zakonov" (Einspruchsgesetzen), ko soglasje Zveznega sveta ni obligatorno, ima Zvezni svet na voljo suspenzivni veto. Zvezni svet izglasuje suspenzivni veto v roku dveh tednov z absolutno večino svojih članov. Zvezni zbor lahko veto Zveznega sveta v postopku ponovnega glasovanja o zakonu preglasi, vendar samo z absolutno večino. V kolikor je suspenzivni veto Zveznega sveta temeljil na dvotretjinski večini, mora biti veto v Zveznem zboru prav tako preglasovan z dvotretjinsko večino (poleg tega mora glasovati tudi absolutna večina članov Zveznega zbora).

Drugačna pa je praksa v primeru "soglasnih zakonov" (Zustimmungsgesetze), saj Zvezni zbor ne more dokončno odločiti o zakonu, ampak mora soglasje nujno doseči preko posredovalne komisije. Ta institut je podoben absolutnemu vetu.

Nemčija ima torej v izjemnih primerih petfazni zakonodajni postopek. Vsekakor pa je bistveno, da ima – za razrešitev nesoglasja med Zveznim zborom in Zveznim svetom – smiselno četrto fazo, ko posredovalna komisija pripravi kompromisni predlog.

Francija

Parlament Republike Francije je sestavljen iz dveh zbornic: Narodne skupščine (Assemblée nationale) in Senata (Senate). Zakonodajni postopek v Franciji se lahko začne bodisi v Senatu bodisi v Narodni skupščini, odvisno od tega, kdo predlaga zakon oziroma kateremu domu ga predloži Vlada. Izjema so finančni zakoni in zakoni, ki zadevajo financiranje socialne varnosti, ki jih mora najprej sprejeti Narodna skupščina. Vsak zakon mora dobiti podporo v obeh domovih v enakem besedilu. V primeru nesporazuma med obema zbornicama se zakonodajni postopek ponovi. Če tudi v drugo med zbornicama ni soglasja glede besedila zakona lahko ministrski predsednik zahteva sestavo mešane komisije (commission mixte) obeh zbornic, ki je sestavljena iz sedmih članov Narodne skupščine in sedmih članov Senata. Naloga omenjene komisije je, da razreši nesporazum med zbornicama. Besedilo, ki ga sprejme komisija, predloži vlada obema zbornicama v potrditev. Amandmaje k predlogu komisije se lahko v zbornicah dodaja samo s soglasjem Vlade.

V primeru da postopek usklajevanja nesporazuma med obema zbornicama propade, lahko Vlada zahteva od Narodne skupščine, da sama oblikuje končno rešitev. Prvi dom, ki ima na zadnji stopnji zakonodajnega postopka prednost pred Senatom, pri oblikovanju končne solucije ni vezan na besedilo poravnalne komisije. Narodna skupščina lahko tedaj sprejme besedilo, kakor ga je izdelala poravnalna komisija, lahko sprejme zadnje besedilo, ki ga je sama poprej sprejela, lahko pa ga tudi spremeni z enim ali več amandmaji, ki jih je sprejel Senat.

Francoski senatorji imajo pravico dodajati amandmaje na zakone. V skladu s 44. členom ustave pripada pravica do amandmiranja zakona članom Parlamenta in Vlade. Člani Parlamenta (tako senatorji kot člani narodne skupščine) pa ne smejo predlagati zakona oziroma amandmaja, ki bi povzročili zmanjšanje javnih virov ali ustanovitev oziroma povečanje javne porabe.

Španija

Parlament (las Cortes Generales) Kraljevine Španije predstavlja špansko ljudstvo in je sestavljen iz Kongresa (Congreso de los Diputados) in Senata (Senado). Španska ustava ureja pristojnost veta Senata v 90. členu ustave. Španski Senat je primer močnega drugega doma v unitarni ureditvi. Čas, v katerem mora Senat proučiti predlog zakona, je precej daljši kot v primeru slovenskega Državnega sveta in znaša dva meseca.

Senat poleg veta, ki učinkuje na celotno zakonsko besedilo, vlaga tudi amandmaje k predlogu zakona. Medtem ko se z vetom zavrne zakon kot celota, se z amandmaji doseže, da se spremenijo le členi, ki jih Senat smatra za sporne. V primeru, da je v poročilu španskega matičnega odbora predložen predlog za veto, je razprava o zakonu kot celoti izključena, ker se o celotnem zakonu razglablja pri predlogu za veto. Ta določba pripomore k ekonomičnosti postopka, da se ne bi podvajalo razpravljanje o zakonu. V primeru sprejetega amandmaja ali veta, za katerega je potrebna absolutna večina senatorjev, se mora zakon poslati s komentarjem nazaj v Kongres. Kongres nato z navadno večino sprejme ali zavrne Senatne amandmaje oziroma lahko preglasi veto z absolutno večino (z navadno večino le v primeru, da je minilo več kot dva meseca od intervencije senata).

Poleg možnosti veta in spreminjanja zakonov pa ima španski Senat v določenih primerih še večjo pristojnost v zakonodajnem postopku. Njegov položaj krepi pristojnost soodločanja skupaj s prvim domom, Kongresom. Gre za nekatere pomembne odločitve, ki se veljavno sprejmejo le pod pogojem, da so sprejeti z večino v obeh domovih. Če omenjena večina ni dosežena, mora poskušati doseči skupno rešitev mešana komisija (Comisión Mixta), ki je sestavljena iz enakega števila članov Senata in Kongresa; o njenem predlogu domova ponovno sklepata. Če tudi to ne uspe, odloči dokončno Kongres z absolutno večino.

Finančne posledice

Predlog spremembe in dopolnitev zakona o državnem svetu ne povečuje sedanjih proračunskih sredstev za delovanje Državnega sveta. S predlogom bi se na zakonski ravni uredili plači predsednika in sekretarja Državnega sveta ter plačila svetnic in svetnikov, ki so sedaj določene s sklepom Državnega sveta. Nova zakonska ureditev bi natančneje določila velikost obsega sredstev za izvajanje nalog Državnega sveta.

Druge posledice

Sprejem Predloga spremembe in dopolnitev zakona o državnem svetu nima drugih posledic.

Besedilo členov

1. člen

V 44. členu se dodajo novi drugi, tretji in četrti odstavek, ki se glasijo:

“Predsednik državnega sveta opravlja svojo funkcijo poklicno.

Predsednik državnega sveta ima pravico do plače. Višina plače predsednika državnega sveta se določi z aktom državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa državnega sveta v skladu z zakonom.

Za druge prejemke in pravice predsednika državnega sveta se uporabljajo določbe zakona, ki ureja te pravice za poslance državnega zbora.”

Dosedanji drugi odstavek postane peti odstavek.

2. člen

V prvem odstavku 46. člena se pred besedo “sekretarja” doda beseda “generalnega”.

V drugem odstavku se pred besedo “sekretar” doda beseda “Generalni”.

Dodajo se novi tretji, četrti in peti odstavek, ki se glasijo:

“Generalni sekretar državnega sveta je funkcionar državnega sveta.

Generalni sekretar državnega sveta ima pravico do plače. Višina plače generalnega sekretarja državnega sveta se določi z aktom državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa državnega sveta v skladu z zakonom.

Za druge prejemke in pravice generalnega sekretarja državnega sveta se uporabljajo določbe zakona, ki ureja te pravice za funkcionarje v državnih organih.”

3. člen

V tretjem odstavku 47. člena se za besedo “sekretar” doda beseda “generalni”.

4. člen

Za 47. členom se doda nov 47.a člen, ki se glasi:

“Sredstva za uresničevanje letnega programa dela državnega sveta se zagotovijo v proračunu Republike Slovenije na podlagi letnega finančnega načrta državnega sveta.”

5. člen

V 51. členu se za besedo “sekretarja” doda beseda “generalnega”.

6. člen

V 62. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

“Za opravljanje funkcije ima član državnega sveta pravico do plačila za opravljanje funkcije in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije.”

Dodata se nova tretji in četrti odstavek, ki se glasita:

“Plačilo za opravljanje funkcije člana državnega sveta je sejnina, ki se določi z aktom državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa državnega sveta. Letni znesek sejin, ki se izplača posameznemu članu državnega sveta, ne sme presegati 1/3 letne plače predsednika državnega sveta.

Povračilo stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije določi z aktom državni svet oziroma pristojno delovno telo državnega sveta.”

7. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Obrazložitev

K 1. členu

Od začetka delovanja Državnega sveta je predsednik Državnega sveta svojo funkcijo opravljal poklicno na podlagi 100. člena Poslovnika državnega sveta. Poklicna predsedniška funkcija je potrebna predvsem zaradi narave in količine dela, ki ga izvaja predsednik, zaradi njegove odgovornosti nasproti svetnicam in svetnikom pri opravljanju funkcije in zaradi visoke pozicije na prednostni listi funkcionarjev Republike Slovenije. Ker zakon ureja le, da je funkcija člana Državnega sveta častna predlagan drugi odstavek 44. člena določa, da predsednik opravlja svojo funkcijo poklicno.

Predlagan novi tretji odstavek na zakonski ravni določa, da ima predsednik Državnega sveta pravico do plače ter ureja višino plače. Predlaga se, da se višina plače predsednika Državnega sveta določi z aktom Državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa Državnega sveta v skladu z zakonom. Predlagana ureditev je smiselna, saj se bo 1. januarja 2004 začel uporabljati že veljavni Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002), ki določa enoten zakonodajni okvir določanja plač funkcionarjev in uvaja nov način obračunavanja njihovih plač.

Za druge prejemke in pravice predsednika Državnega sveta se v novem četrtem odstavku predlaga uporabo določb zakona, ki urejajo te pravice za poslance Državnega zbora.

K 2. členu

Dopolnitve v prvem in drugem odstavku 46. člena sledijo spremenjenemu poimenovanju sekretarja Državnega sveta v generalnega sekretarja Državnega sveta.

Iz 1. člena Zakona funkcionarjih v državnih organih (Uradni list št. 30/90, 2/91, 18/91, 22/91 in 4/93 in 18/94) je razvidno, da ima sekretar Državnega sveta status funkcionarja. Veljavni zakon v 46. členu določa, da Državni svet imenuje sekretarja, ki vodi službo Državnega sveta. Vendar pa zakon ne ureja statusa sekretarja, zato Računsko sodišče v revizijskem poročilu navaja, da je Zakon o državnem svetu pomanjkljiv. S predlaganim tretjim odstavkom se ureja, da je sekretar Državnega sveta funkcionar Državnega sveta.

Predlagan novi četrti odstavek določa, da ima sekretar pravico do plače. Višina njegove plače se določi z aktom Državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa Državnega sveta v skladu z zakonom. To je smiselno glede na novo, že veljavno ureditev plačnega sistema funkcionarjev, ki se bo začela uporabljati s 1. januarjem 2004. Takrat se bo začel uporabljati Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002).

Za druge prejemke in pravice sekretarja Državnega sveta se v novem petem odstavku predlaga uporabo določb zakona, ki urejajo te pravice za funkcionarje v državnih organih.

K 3. členu

Predlagana dopolnitev 47. člena sledi spremenjenemu poimenovanju sekretarja Državnega sveta v generalnega sekretarja Državnega sveta.

K 4. členu

S predlaganim novim 47.a členom se bodo na podlagi letnega finančnega načrta Državnega sveta zagotovila sredstva za uresničevanje letnega programa dela Državnega sveta v proračunu Republike Slovenije, kar je nujno za normalno delovanje Državnega sveta. Podobno določbo vsebujejo tudi zakoni, ki urejajo organizacijo

drugih ustavnih organov (npr. Ustavno sodišče, Računsko sodišče).

K 5. členu

Predlagana dopolnitev 51. člena sledi spremenjenemu poimenovanju sekretarja Državnega sveta v generalnega sekretarja Državnega sveta.

K 6. členu

V skladu s sedanjo ureditvijo ima član Državnega sveta pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka za čas opravljanja funkcije in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije. Predvsem zaradi težav pri določanju in izračunavanju višine izgubljenega zaslužka pri vsaki svetnici oziroma svetniku posebej je s spremembo drugega odstavka 62. člena zakona predvideno, da ima član Državnega sveta pravico do plačila za opravljanje funkcije v Državnem svetu.

Nov tretji odstavek določa način določanja višine plačila za opravljanje funkcije in povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije člana Državnega sveta. Predlaga se, da bo plačilo za opravljanje funkcije člana Državnega sveta sejnina, ki se bo določila z aktom Državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa Državnega sveta. Takšna ureditev je primerna, saj se bo sejnina člana Državnega sveta izplačevala v razmerju s plačo predsednika Državnega sveta. Ta pa se bo s 1. januarjem 2004, ko se bo začel uporabljati že veljavni Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/2002), obračunavala na drugačen način. Zaradi potrebe po planiranju letnih proračunskih sredstev, namenjenih za izplačilo plačil članom Državnega sveta, predvideva zakon omejitve plačil članov Državnega sveta na letni ravni. Letni znesek sejin, ki se bo izplačal posameznemu članu Državnega sveta, ne bo smel presežati 1/3 letne plače predsednika Državnega sveta.

Predlagan četrti odstavek določa, da se povračilo stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije določi z aktom Državnega sveta oziroma pristojnega delovnega telesa Državnega sveta. Gre le za bolj določno zakonsko ureditev povračil stroškov, ki jo je Državni svet v praksi izvajal od nastanka dalje in je bila primerna.

K 7. členu

Določen je običajen rok za uveljavitev zakona.

Besedilo členov, ki se spreminjajo oziroma dopolnjujejo

44. člen

Predsednik predstavlja državni svet, pripravlja, sklicuje in vodi seje državnega sveta ter usklajuje delo državnega sveta z delom državnega zbora.

Podpredsednik pomaga predsedniku pri pripravljanju in vodenju sej ter ga nadomešča v primeru zadržanosti.

46. člen

Državni svet ima sekretarja, ki ga imenuje svet.

Sekretar vodi službo državnega sveta.

47. člen

Državni svet ima svoj pečat.

Pečat je okrogle oblike. V sredini ima grb Republike Slovenije, okrog grba pa napis "Državni svet Republike Slovenije".

Pečat hrani sekretar državnega sveta.

51. člen

Po potrditvi mandatov državni svet izvoli predsednika in podpredsednika ter imenuje sekretarja državnega sveta.

62. člen

Funkcija člana državnega sveta je častna.

Član državnega sveta ima pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka za čas opravljanja funkcije in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije.

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O VARNOSTI CESTNEGA PROMETA

Na podlagi prve alineje 97. člena Ustave Republike Slovenije je Državni svet Republike Slovenije na 27. seji, dne 17. 11. 2004, določil besedilo predloga zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o varnosti cestnega prometa in ga na podlagi prvega odstavka 114. člena poslovnika državnega zbora (Ur. l. RS, št. 35/02 in 60/04) pošilja državnemu zboru v obravnavo in sprejem.

Državni svet določa državnega svetnika Ivana Bukovca kot predstavnika državnega sveta na sejah državnega zbora in njegovih delovnih telesih pri obravnavi predloga zakona.

I. UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejem zakona

Zakon o varnosti cestnega prometa je sprejel DZ RS na seji dne 9. julija 2004 in je bil objavljen v Uradnem listu RS št. 83 z dne 29.7.2004. Navedeni zakon je nadomeščal prejšnji zakon o varnosti cestnega prometa, ki je bil sprejet v letu 1998 (Uradni list RS št. 30/98). Zakon obravnava vedno aktualno problematiko v cestnem prometu in sicer tako preprečevati možnost raznovrstnih nesreč, ki povzročajo materialno škodo in človeške žrtve. Republiko Slovenijo na področju cestne varnosti obvezuje tudi Evropski akcijski program za varnost cestnega prometa do leta 2010, ki ga je sprejela EU. To pomeni, da bomo najkasneje ob izteku Nacionalnega programa varnosti v cestnem prometu, morali sprejeti nadaljevanje načrtnega dela, ki bo tudi v Sloveniji sledil izredno zahtevnemu cilju, da bi vse države EU do leta 2010 dosegle enaki stopnjo varnosti, kot jo že imajo najvarnejše države.

Zaradi številnega prometa novih cestnih povezav in razvoja tehnike na področju motornih vozil je potrebno vedno spremljati dejansko stanje in zakonsko regulativo določiti tako, da bo čim bolj pozitivno vplivala na stanje v cestnem prometu in preprečevala število prometnih nesreč in s tem povezanih negativnih posledic. Zakon je zato uredil pogoje, pod katerimi osebe pridobijo vozniška dovoljenja in smejo opravljati vožnjo v cestnem prometu, stanje cest, zlasti prometne signalizacije, pooblastila pristojnih organov. Posebno poglavje je zakon namenil vozilom (11. poglavje). Na tem področju zakon normira pogoje za udeležbo v prometu in registracijo vozil. Ni nobenega dvoma, da smejo voziti cestnem prometu vozila, ki so tehnično brezhibna in registrirana v skladu z zakonom. Pogosto pa se dogaja, da se ta določila ne upoštevajo in da voznik na cesti upravlja z vozilom, ki ne izpolnjuje pogojev za varni cestni promet. Tehnično nekvalitetna vozila predstavljajo nevarnost številnih trčenj. Neregistrirana vozila pa povzročajo velike težave pri odškodninskih zahtevkih oškodovancev od povzročiteljev in lastnikov navedenih

neregistriranih vozil. Zakon glede vozil deluje predvsem preventivno. Določa kakšne kvalitete in lastnosti morajo imeti vozila, da so v prometu in da je dopustna njihova registracija. Zakon tudi predvideva situacije, kadar vozilo ne izpolnjuje zahtevanih pogojev, vendar kljub temu vozi po cestah. Člen 239 ZVCP določa v 1. odstavku, da policist prepove nadaljnjo vožnjo in izloči iz prometa motorno ali priklopno vozilo, ki ne izpolnjuje pogojev, ki so naštetih v 1. do 15. alineji navedenega odstavka. V 4. alineji člena 239/1 ZVCP je določeno, da policist prepove nadaljnjo vožnjo in izloči iz prometa motorno ali priklopno vozilo, ki ni registrirano ali nima veljavnega potrdila za preizkusno vožnjo ali za katero je potekla veljavnost prometnega potrdila za začasno registrirano vozilo. Za vsa izločena vozila velja člen 240/1 ZVCP, po katerem izločitev vozila traja toliko časa, dokler se ne odpravijo razlogi, zaradi katerih je bila odrejena ali se pridobi ustrezno dovoljenje. To je splošno določilo, ki urejuje vse primere 1. do 15. alineje čl. 239/1 ZVCP. Vsebinsko pomanjkljivosti vozila niso enake. Vsaka pomanjkljivost tudi predstavlja določeno tveganje v prometu in nevarnost za druge, ki jih predstavljajo neregistrirana vozila ali vozila, ki nimajo veljavnega potrdila za preizkusno vožnjo ali pretečeno veljavnost prometnega potrdila. Neregistrirano vozilo predstavlja potencialno nevarnost v prometu, saj ni ugotovljena tehnična brezhibnost, ni sklenjeno zavarovanje avtomobilske odgovornosti, lastnina vozila je negotova. Zaradi tega bi bilo primerno, da se za navedeno kategorijo vozil vnese posebno določilo v zakonu, ki bi določalo ukrepe, da se neregistrirano vozilo, ki je bilo ravno zaradi te lastnosti izločeno iz prometa, ne pojavi več v prometu.

Policist bi moral v takem primeru izločiti neregistrirano vozilo iz prometa in ga zaseči. Zaseg vozila bi trajal največ mesec dni. Če v tem času lastnik vozila ne registrira, to pomeni, da bi moralo biti vozilo tehnično brezhibno, zavarovano za odgovornost v prometu in registrirano v skladu z zakonom. Tako vozilo postane last države in se uniči. Stroški uničenja in hrambe bremenijo lastnika.

2. Cilji, načela in poglobitve rešitve predloga sprememb in dopolnitev zakona

V konkretnem primeru se mora urediti kolizija interesov lastnine in varnosti prometa. Lastninska pravica je sicer lastninska pravica, ki zagotavlja lastniku uporabo in razpolaganje s svojim predmetom, konkretno motornim vozilom. Ta lastninska pravica pa nikakor ne more biti neomejena v tem smislu, da bi lastnik svojo lastnino uporabljal ne glede na škodljive posledice, ki jih lastnina prizadeva drugim. Lastnina ima tudi socialno in ekološko funkcijo. Lastnina kot pravica nikakor ne sme poseči ali škodovati pravicam drugih. V

konkretnem primeru mora zakon urediti razmerje med lastnino kot institutom zasebnega prava in varnostjo cestnega prometa, ki mora upoštevati javni interes. Javni interes pa je, da se cestni promet odvija tako, da se že v naprej poskuša izključiti negativne posledice. Zato je popolnoma utemeljeno, da neregistrirano vozilo po preteku enega meseca od izločitve postane državna last. To ni nobena razlastitev ali nezakonitost ampak zavarovanje ostalih udeležencev v prometu in posledica lastnikove neaktivnosti in njegovega ponašanja, ki predstavlja nevarnost škode tretjim.

Osnovni namen zakona je dejanska varnost in pravna varnost. Ta mora pripadati vsem, ki vozijo v prometu, in ima prednost pred zasebno lastnino, katera se uporablja na zakonsko nedopusten način.

Predlog sprememb je tudi skladen s 198. členom ZVCP-1, ki določa v drugem odstavku, da mora lastnik vozila, kateremu je veljavnost prometne nalepke potekla pred več kot tridesetimi dnevi oziroma več kot letom dni in vozilo ni izrabljeno po predpisih o varstvu okolja, ob odjavi vozila izpolniti izjavo o lokaciji vozila. Odjavljeno se mora nahajati na lokaciji, ki je navedena v izjavi. Odjavljeno vozilo se mora torej nahajati na izjavljeni lokaciji; predlog sprememb je torej v tem primeru zgolj sankcija za neupoštevanje omenjene določbe.

3. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta o izrabljenih vozilih določa ukrepe za zmanjševanje količine izrabljenih vozil, njihovih surovin in snovi ter zmanjševanje njihove škodljivosti za okolje. Druga točka 5. člena omenjene direktive določa, da morajo države članice storiti vse potrebno za zagotovitev, da se vsa izrabljena vozila oddajo v pooblaščen obrate za obdelavo. Predlog sprememb torej zgolj sledi določbi 5. člena direktive in ob že obstoječih določbah ZVCP-1 omogoča učinkovitejše izvrševanje direktive.

Velika Britanija:

V Veliki Britaniji so primerljive določbe, ki se nanašajo na predlog sprememb ZVCP-1, urejene v Zakonu o cestnem prometu (Road Traffic Act 1988), ki je bil dopolnjen leta 1991 (Road Traffic Act 1991). Tako po 47. členu zakona iz leta 1988 stori prekršek tisti, ki vozi vozilo brez certifikata o tehnični uporabnosti vozila. Zakon določa v 67. členu, da lahko pooblaščen preglednik vozil oziroma policist, vozilo tehnično pregledata tudi na cesti. Če oseba ovira pregled, stori prekršek. Prekršek stori tudi, če ima npr.: na vozilu nameščene dele vozila, ki ne ustrezajo konstrukcijskim pravilom in pravilom uporabe (76. člen), če vozilo ni obvezno zavarovano ali če oseba dovoli drugi osebi uporabo takšnega vozila v prometu (143. člen), če lastnik vozila ne dá policistu potrdila o zavarovanju in varnosti vozila (171. člen). Če ima policist utemeljen razlog, ki se nanaša na ustreznost zavarovanja oziroma varnosti vozila, lahko predložene dokumente in registrske označbe tudi zaseže (176. člen).

Velika Britanija ocenjuje (Uninsured drivers face crackdown z dne 11. 8. 2004: www.direct.gov.uk/Newsroom/NewsArticle), da ima več kot milijon nezavarovanih vozil, zato namerava uvesti podoben ukrep, kot je v predlogu sprememb zakona; takšna vozila naj bi se namreč zaseglo in uničilo. Premoženjska škoda, ki nastane pri prometnih nesrečah z nezavarovanimi vozili znaša preko £200 milijonov letno, zaradi česar se je tudi povečala zavarovalnina za £30 letno. Statistika tudi kaže, da vozniki nezavarovanih vozil šestkrat pogosteje od ostalih voznikov obsojeni zaradi vožnje nevarnih vozil. Na predlog ministrice za notranje zadeve (Caroline

Flint) in ministra za promet (David Jamieson), je v vladni proceduri postopek za povečanje pooblastil policiji, ki bo tako lahko zasegla nezavarovano vozilo in ga v določenih primerih tudi dala v uničenje. Povezati tudi nameravajo register vozil z bazo zavarovanih vozil, tako da bo lahko policija v vsakem trenutku vedela, katera vozila na cesti so neregistrirana. Uvedli naj bi tudi fiksne kazni za ljudi, ki bodo ignorirali opomine, ki jih bodo opozarjali o pretečenem zavarovanju.

Irsko:

Irsko je uredila predmetno področje v Zakonu o cestnem prometu (Road Traffic Act 1961), ki je bil dopolnjen in spremenjen v letih 1968, 1994, 1995, 2002 in 2003 (Road Traffic Act 1961-2003).

Dvajseti člen zakona '61 določa, da lahko policist (Garda Síochána) pregleda vozilo, če sumi, da je na vozilu okvara, ki predstavlja nevarnost ostalim udeležencem v prometu. Če vozilo zaradi napake predstavlja nevarnost, policist prepove nadaljnjo vožnjo. Če voznik kakorkoli nasprotuje pregledu, stori prekršek. V primeru nadaljnje vožnje kljub prepovedi stori prekršek, za katerega je lahko alternativno določena kazen do 50 funtov¹ ali zaporna kazen do treh mesecev ali oboje hkrati. Člen 56 določa, da mora biti vozilo obvezno zavarovano. Za ravnanje v nasprotju s to zahtevo, je določena kazen do 100 funtov² ali zaporna kazen do šestih mesecev ali celo oboje hkrati.

Zakon iz '68 leta je nadomestil člen 97³, ki je urejal odstranitev zapuščenih ali nepravilno parkiranih vozil. Pristojnega ministra je pooblastil za podrobnejšo ureditev predmetnega področja, ki je sedaj omogočal poleg odstranitve ter hrambe vozila tudi uničenje in nadaljnjo prodajo vozila. Uničenje in prodaja sta se lahko izvršila šele po preteku šestih mesecev od dneva odstranitve vozila, če lastnik vozila ni plačal predpisanih stroškov odstranitve in hrambe vozila.

Luxemburg:

Zakon o obveznem zavarovanju in odgovornosti voznikov iz leta 2003 (Loi du 16 avril 2003 relative l'assurance obligatoire de la responsabilité civile en matière de véhicules automoteurs) je v 28. členu predpisal kumulativno ali alternativno zaporno kazen v razponu od 8 dni do 1 leta oziroma denarno kazen od 250 € do 2.000 € za lastnika ali uporabnika vozila, ki bi uporabljala vozilo v prometu v nasprotju z določbami 2. v povezavi s 1. členom tega zakona. Le ta se nanašata na sklenitev obveznega zavarovanja za uporabo vozila v prometu. Cestni promet ureja zbirka zakonov (Code de la route - Loi concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques); prvotna oblika je bila sprejeta leta 1955, nakar so sledili amandmaji in spremembe, zadnja leta 2002. Po 174. členu je za kršitev zakona predvidena denarna kazen od 25 € do 250 €. Kršitev zajema tudi vožnjo brez registriranega avtomobila (92. člen) in potrdila o opravljenem tehničnem pregledu (98. člen).

Za voznike, ki se na ravnaajo v skladu z določili tega zakona, je v 14. členu kraljeve ordonance o razglasitvi zakona fakultativno predvidena tudi uporaba kazenskega zakonika v smislu konfiskacije, katero izreče sodišče. Če izvršitev konfiskacije ni možna, izreče sodišče

¹ Road Traffic Act 2002 je zaradi uvedbe Evra kazen spremenil do 1500 € .

² Road Traffic Act 2002 je zaradi uvedbe Evra kazen spremenil do 2500 € .

³ Člen 97 je določal, da je lahko policist sam odstranil vozilo iz ceste, če je bilo le to zapuščeno na način, ki je ogrožal varnost prometa in odredil hrambo vozila, katere stroške je nosil lastnik vozila.

kazen, ki ne sme presežati vrednosti vozila. Neodvisno od te določbe lahko pripadniki policije, ki zaznajo kršitev predpisov, zasežejo vozilo. Zaseg mora biti opravičen s strani sodišča v roku osmih dni. Zaseg se lahko nadomesti z varščino, ki ne sme presežati vrednosti vozila. Če se zaseg podaljša za več kot 3 mesece in v tem roku ni odobreno prošnji za ukinitve zaplembe, lahko sodnik odredi prodajo vozila. Če kršitelj cestnoprometnih predpisov ostane neznan (zapuščeno, parkirano vozilo), lastništvo vozila pa je ugotovljeno, plača kazen lastnik vozila, razen če dokaže višjo silo ali če ne razkrije identitete kršitelja. Po prvem odstavku 17. člena lahko pripadniki policije izločijo vozilo iz prometa in odredijo prevoz do servisa, med drugim tudi zaradi tehnične napake, ki predstavlja nevarnost v prometu (po 2. členu sta za neregistrirano ali tehnično neizpravno vozilo predvideni dve kazenski točki-vozniško dovoljenje je ovrednoteno z 12 točkami).

Francija:

Peto poglavje Francoskih cestnoprometnih predpisov (Code de la route) ureja področje preprečitve vožnje in odvoza vozil. Člen 325-1 (zakon št. 2001-1062, 2003-239 in 2003-495) med drugim določa, da se vozilu lahko na zahtevo župana ali organa pravosodne policije, prepreči vožnja in se ga zaseže brez soglasja lastnika, če vozilo (ki je parkirano ali je v prometu) predstavlja kršitev določb cestnoprometnih predpisov, predpisov policije ali zakonodaje s področja obveznega zavarovanja motornih vozil. Zaseženo vozilo se nato odpelje na poseben prostor za odlaganje in varovanje vozil, kjer se hranijo tudi vozila, za katera obstaja sum, da so bila odtujena, in vozila, ki so bila oddana v uničenje. Prav tako se lahko prepreči vožnja na zahtevo župana ali organa pravosodne policije brez soglasja lastnika vozila, če vozilo na javnih in stranskih cestah nima nujno potrebnih delov, da bi se lahko varno uporabljalo v prometu, vozila pa se zaradi poškodovanosti ali tatvine ne more takoj popraviti. Tudi ta izločena in zasežena vozila se odpelje na poseben prostor za odlaganje in varovanje odpeljanih vozil.

Če je odredjena zaplemba, se na podlagi člena L325-1-1 (vstavljen na podlagi zakona št. 2004-204) vozilo izroči službi za državno posest z namenom, da bi bilo uničeno ali odtujeno. Če sodna oblast izreče kazen preprečitve vožnje vozila, je slednje vrnjeno obsojencu šele po poteku trajanja kazni preprečitve vožnje, ki jo je določil sodni organ. Vozilo se vrne proti plačilu stroškov odstranitve in hrambe vozila na posebnem prostoru za odlaganje in varovanje odpeljanih vozil, ki bremenijo obsojenca.

Po členu L325-6 lahko vozila, katerih stanje ne omogoča izpolnjevanja varnostnih pogojev v prometu, s posebnega prostora za odlaganje in varovanje odpeljanih vozil umaknejo samo avtomehaniki, ki so jim lastniki teh vozil naročili opravljanje nujno potrebnih posegov na vozilih. Svojim lastnikom se ta vozila vrne po opravljenem tehničnem pregledu. Če ni soglasja o stanju vozila, se imenuje izvedenec. Če le ta ugotovi, da vozilo ni v stanju, da bi lahko bilo dano v promet ob izpolnjevanju normalnih varnostnih pogojev, odredi opravila, ki se morajo izvesti, preden bo vozilo lahko izročeno svojemu lastniku.

Po členu L325-10 zadevna javna skupnost ni odgovorna za škodo, nastalo na vozilih, o katerih je govor v četrtem odstavku člena L325-7, odpeljanih na odlagališče brez ograje in varovanja.

4. Ocena finančnih posledic predloga zakona za državni proračun in druga javna finančna sredstva

Predlagane spremembe in dopolnitve zakona nimajo finančnih posledic za državni proračun. Vsekakor pa bi imele pozitivne učinke za plačevanje raznih zdravstvenih storitev, invalidnin ipd., ker bi se s predlaganim zakonom zmanjšala možnost prometnih nesreč.

5. Druge posledice, ki jih bo imel sprejem zakona

Drugih posledic obravnavani predlog sprememb zakona nima.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V zakonu o varnostni cestnega prometa (Uradni list RS, št. 83/2004) se za prvim odstavkom 240. člena doda novi drugi odstavek, ki se glasi:

»Vozilo, ki ga zaseže policist na osnovi četrte alineje 1. odstavka 239. člena, mora lastnik tehnično usposobiti in registrirati v roku 30 dni. V kolikor tega ne stori, postane vozilo državna last. Lastnik je dolžan nositi stroške odstranitve in hrambe vozila do registracije oziroma do prehoda v državno last. Lastniku ne pripada nobena odškodnina za vozilo, ki postane državna last na osnovi tega člena.«

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek. ki se spremeni in naj se glasi: »Razen v primeru četrte alineje 1. odstavka 239 člena zakona mora lastnik vozila odstraniti izločeno vozilo iz ceste v roku 24 ur; če tega ne stori odstrani vozilo na njegove stroške izvajalec rednega vzdrževanja cest.«

Dosedanji tretji in četrti odstavek, postaneta četrti in peti odstavek.

2. člen

Ta zakon začne veljati 15. dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. BESEDILO ČLENA, KI SE SPREMINJA

240. člen

(1) Izločitev vozila traja toliko časa, dokler se ne odpravijo razlogi, zaradi katerih je bila odredjena, ali se pridobi ustrezno dovoljenje.

(2) Lastnik vozila mora odstraniti izločeno vozilo s ceste v roku 24 ur. Če tega ne stori, odstrani vozilo na njegove stroške izvajalec rednega vzdrževanja cest.

(3) Z globo 20.000 tolarjev se kaznuje za prekršek lastnik vozila, ki ravna v nasprotju z drugim odstavkom tega člena.

(4) Z globo najmanj 500.000 tolarjev se kaznuje za prekršek pravna oseba ali podjetnik posameznik, ki ravna v nasprotju z drugim odstavkom tega člena, odgovorna oseba pa z globo najmanj 50.000 tolarjev.

IV. OBRAZLOŽITEV PREDLOGA SPREMEMB ZAKONA

K 1. členu:

Policist zaseže vozilo, ki ni tehnično brezhibno ali na predpisan način označeno z veljavno prometno nalepko. Voznik mora tehnično usposobiti in registrirati vozilo v roku 30 dni. V kolikor tega ne stori, postane vozilo državna last. Lastnik je dolžan nositi stroške odstranitve in hrambe vozila do registracije oziroma do prehoda v

državno last, pri čemer lastniku ne pripada nobena odškodnina za vozilo, ki postane državna last na osnovi tega člena.

Dosedanji drugi odstavek postane tretji odstavek, ki se spremeni le v toliko, da je dolžnost odstranitve vozila v primeru četrte alinee 1. odstavka 239 člena zakona na strani policije, v vseh ostalih primerih pa mora lastnik vozila odstraniti izločeno vozilo iz ceste v roku 24 ur. Če tega ne stori, odstrani vozilo na njegove stroške izvajalec rednega vzdrževanja cest.

K 2. členu:

V tej določbi je določen rok, v katerem predlog sprememb stopi v veljavo. Le ta je določena na petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Druga alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Sklep državnega sveta **ob obravnavi poročila o izvajanju regionalne politike 2004** EPA 1506-III

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednje

MNENJE

k Poročilu o izvajanju regionalne politike 2004

Državni svet poudarja, da je poročilo v primerjavi z lanskoletnim metodološko bistveno bolj pripravljeno, pregledno in vključuje več podatkov, preko katerih je mogoče ocenjevati stanje na področju regionalnega razvoja, vendar še vedno ne vsebuje nekaterih ključnih pokazateljev dejanskega stanja (npr. podatkov o investicijah v osnovna sredstva po regijah), ki so potrebni za oceno razvojnih potencialov po posameznih regijah. Državni svet ugotavlja, da je za zajemanje vseh potrebnih statističnih podatkov nujna zadostna statistična informacijska podpora, ki bi omogočila oceno dejanskega stanja v regionalnem razvoju. Zato predlaga, da Slovenija preko mehanizmov, ki so ji na voljo kot državi članici EU, poda evropskemu statističnemu uradu Eurostat, ki zbira podatke za vodenje strukturne politike Evropske unije, ne pa podatkov, ki jih države članice potrebujejo za vodenje notranjega regionalnega razvoja, pobudo, da le ta zagotovi in obdelata tudi podatke, ki so koristni za spremljanje regionalne politike v državah članicah.

Državni svet izraža zaskrbljenost nad negativnimi trendi na področju regionalnega razvoja, saj se je med najbolj razvito osrednjeslovensko regijo in najmanj razvitim Pomurjem razmerje gospodarske razvitosti v primerjavi z leti 2000 in 2001 še povečalo, in sicer z 1:1,95 na 1:2,05. Neučinkovitost regionalne politike je še posebej zaskrbljujoča ob dejstvu, da se je lani v primerjavi z letom poprej bistveno povečal obseg posrednih in neposrednih regionalnih spodbud, namenjenih spodbujanju skladnega regionalnega razvoja. Po prepričanju državnega sveta je treba razloge za povečevanje regionalnih razlik iskati v premajhni koordinaciji resornih ministrstev pri vodenju politike razdeljevanja posrednih regionalnih spodbud, saj so finančna sredstva preveč razpršena po ministrstvih in zato premalo učinkovita za zmanjševanje regionalnih razlik. Tako razpršena sredstva ne omogočajo izvajanja ciljev sektorskih politik in niso dovolj občutljiva na regionalne razlike, saj posamezna ministrstva premalo upoštevajo sprejeto Strategijo regionalnega razvoja Slovenije in dodeljujejo finančne spodbude ne glede na stopnjo razvitosti posameznih območij v enakih deležih in po enakih kriterijih.

Po mnenju državnega sveta je treba pristopiti k programskemu usmerjanju regionalnih spodbud in instrumente regionalne politike prilagoditi specifičnim problemom v posameznih regijah in postavljenim prioritetam. Ker so razvojni kazalci tudi znotraj posameznih regij različni, splošni javni razpisi za dodelitev spodbud nimajo pravega učinka, če ne bodo prilagojeni konkretnim problemom v posameznih regijah in programsko usmerjeni, še posebej v tista okolja, ki so najbolj problematična. Državni svet poudarja, da je potrebna bolj aktivna politika koordiniranja in usmerjanja ter nadzor nad posrednimi regionalnimi spodbudami oziroma aktivnostmi ministrstev.

Za sprejemanje in izvajanje ukrepov, ki so potrebni za zmanjševanje regionalnih razlik, je nujno sprejeti nov zakon o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja, ki pa ne bo zaživel brez sprememb zakona o financiranju občin, saj je nezadovoljivo stanje na področju regionalnega razvoja posledica sedanjega sistema financiranja lokalnih skupnosti, ki imajo zaradi novih finančnih obremenitev vsako leto večje tekoče odhodke, ki rastejo bistveno hitreje in nesorazmerno z rastjo primerne porabe oziroma občinskih proračunskih sredstev. Posledično to pomeni zmanjševanje investicijske moči lokalnih skupnosti za financiranje regionalnih projektov oziroma to povzroča slabitev absorpcijske sposobnosti občin, zaradi česar ne morejo sodelovati pri razvojnih projektih in nastopati kot enakopraven partner državi v regionalnem razvoju. V zvezi s politiko usmerjanja spodbud strukturnih skladov državni svet opozarja, da občine zaradi slabe absorpcijske sposobnosti finančno niso sposobne zagotavljati lastne udeležbe, ki je nujen pogoj za kandidiranje na razpisih, poleg tega so manj razvita območja, ki najbolj potrebujejo razvojna sredstva, kadrovsko šibkejša in zato manj uspešna pri pripravi kvalitetnih razvojnih projektov. Zato državni svet ponovno poziva Vlado Republike Slovenije, da pospeši aktivnosti v zvezi z iskanjem ustreznih rešitev na področju javnih financ in občinam zagotovi finančne vire ter jasno opredeli njihove pristojnosti, saj brez decentralizacije javnih financ ne bo pravih učinkov regionalnega razvoja.

Večjo pozornost pri spodbujanju regionalnega razvoja je treba nameniti razvoju človeških virov oziroma krepiti intelektualni potencial, saj ostajajo nekatera investicijska vlaganja slabo izkoriščena zaradi neustreznega vodenja. Hitrejši razvoj bi lahko dosegli tudi z učinkovitejšim prenosom znanja in tehnologij iz razvitejših v manj razvite regije, kar bi lahko dosegla država z ustreznimi spodbudami oziroma z nacionalno podprto strategijo.

Državni svet opozarja, da bi morala biti sredstva evropskih strukturnih skladov v večji meri usmerjena tudi v javni sektor, s katerimi bi zagotovili razvoj infrastrukture javnega značaja in s tem vzpostavili pogoje, ki bodo omogočili obstoj razvojnega potenciala gospodarstva, ki lahko pomembno pripomore k večji učinkovitosti regionalne politike.

Državni svet meni, da bi bilo treba preveriti delež realiziranih projektov iz evropskih strukturnih skladov v odnosu do vloženi zahtevkov in analizirati razloge za zavrnitev vlog.

Reforma regionalnega razvoja, ki ima za cilj skladnejši regionalni razvoj, ne bo uspešna brez ustrezne institucionalne nadgradnje razvoja oziroma decentralizacije oblasti v upravno administrativnem smislu in javnih financ ter prenosa pristojnosti nekaterih instrumentov makrofiskalne politike na pokrajine, ki bodo prevzele tako politično kot finančno odgovornost za izvedbo regionalnih razvojnih programov in s tem uresničitev zastavljenih ciljev.

Državni svet meni, da bi bilo treba jasno opredeliti regionalne spodbude, tako neposredne kot posredne, ki so namenjene regionalnemu razvoju, in jih ločiti od sredstev državnega proračuna.

Državni svet opozarja na vladno Uredbo o pogojih in merilih za dodeljevanje spodbud, pomembnih za skladen regionalni razvoj, Pravilnik o spremembah in dopolnitvah pravilnika o organizaciji in pogojih za opravljanje nalog regionalne razvojne agencije ter Navodilo o spremembah in dopolnitvah navodila o minimalni obvezni vsebini in metodologiji priprave ter načinu spremljanja in vrednotenja regionalnega razvojnega programa (Ur. l. RS, št. 110/04), saj ugotavlja, da pred njihovim sprejetjem reprezentativna združenja občin niso bila seznanjena z njihovo vsebino in zato niso imele možnosti sodelovati pri njihovi pripravi, kot to določa zakon o lokalni samoupravi. Postavlja se tudi vprašanje, ali obstoji ustrezna zakonska podlaga za urejanje teh razmerij kar s podzakonskimi akti mimo državnega zbora.

Državni svet tudi opozarja, da poročilo navaja nekatere določbe in usmeritve predloga zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja, ki še ni sprejet in niti ni jasna njegova usoda.

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Darko Fras.

Drugi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa sodelujejo z delovnimi telesi državnega zbora in jim dajejo mnenja o zadevah iz njihove pristojnosti

Mnenje komisije za družbene dejavnosti k predlogu zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno EPA 033-IV

Komisija državnega sveta za družbene dejavnosti je na 26. seji, dne 12. 01. 2005, kot zainteresirano delovno telo, obravnavala predlog zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno (ZPPAI-C), ki sta ga v zakonodajni postopek predložila poslanca Samo Bevk in Breda Pečan.

Komisija je predlog zakona soglasno **podprla**.

Komisija je soglašala s predlagateljema zakona, da je treba predlog zakona čimprej sprejeti, ker bo sicer nastopila pravna praznina, ker je obstoječi zakon s tega področja prenehal veljati z 31.12.2004.

Komisija je soglašala tudi z mnenjem komisije državnega sveta za gospodarstvo, ki je ta zakon obravnavala kot matično delovno telo državnega sveta in ga tudi **podprla**.

Komisija je bila seznanjena tudi z mnenjem vlade Republike Slovenije in se strinja, da naj vlada pripravi nov in vsebinsko dopolnjen zakon, vendar meni, da bo do sprejema tega zakona preteklo celo leto in sprejem obstoječega predloga ni v nobenem pogledu ovira pri pripravi novega vladinega celovitejšega zakona. Komisija opozarja, da je latentna doba pri obolelosti z azbestom 10 do 40 let in da bo največ obolenj nastopilo prav v obdobju 2005 do 2006.

V razpravi je bila komisija seznanjena, da je za zakasnitev vladinega zakonskega predloga odgovorna prejšnja vlada, ki naj ne bi pravočasno določila resornega ministrstva, nova vlada pa je določila kot resorno ministrstvo, Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve, ki je s sklepom vlade RS št. 524-02/2003-3 z dne 31.12.2004 zadolženo, da bo na podlagi smernic in izhodišč, ki jih je že pripravila medresorska delovna skupina, najkasneje do drugega kvartala 2005 pripravilo predlog novega zakona, ki bo celovito uredil azbestno problematiko v Republiki Sloveniji.

Komisija je bila seznanjena tudi z mnenjem zakonodajno - pravne službe DZ in z amandmajem k 1. členu predloga zakona, ki sta ga na osnovi tega mnenja vložila poslanca Samo Bevk in Breda Pečan. Komisija ta amandma soglasno **podpira**.

Komisija meni, da v Republiki Sloveniji zaostajamo s pravno in socialno ureditvijo na področju obolelosti z azbestom za drugimi evropskimi državami, ki imajo to veliko bolje urejeno in to v odnosu do samih azbestnih bolnikov kot tudi do prebivalcev, ki so izpostavljeni azbestu. Komisija še zlasti opozarja na dejstvo, da je država za postopke sporazumevanja in priznanja odškodnin državljanom v letih od 1996 do 2004 uporabila samo 3,3 milijarde sit vsa ostala z zakonom določena sredstva, pa so bila uporabljena v druge namene.

Komisija je bila seznanjena tudi z mnenjem sindikata azbestnih bolnikov RS k predlogu zakona in z mnenjem pulmologinje dr. Zlate Remškar, ki se zavzema za verificiranje oseb z azbestno boleznijo na osnovi potrditve teh obolenj v verifikacijskih komisijah in ne na

podlagi pregledov pri zdravnikih specialistih, ker se v zvezi s tem odkriva razne manipulacije.

Za poročevalca je bil določen Doro Hvalica.

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno EPA 33-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 25. seji, dne 7. 12. 2004, obravnavala predlog zakona o spremembi zakona o prepovedi proizvodnje in prometa z azbestnimi izdelki ter o zagotovitvi sredstev za prestrukturiranje azbestne proizvodnje v neazbestno, ki sta ga v zakonodajni postopek predložila poslanec Samo Bevk in poslanka Breda Pečan.

Komisija tudi priporoča Vladi Republike Slovenije, da pri pripravi celovitega zakona vključi problematiko prebivalstva in ne zgolj zaposlenih s poklicnimi boleznimi ter dolgoročno z dodatnimi sredstvi zagotovi zadovoljivo rešitev v interesu ljudi, ki so prizadeti zaradi posledic izpostavljenosti škodljivim vplivom azbestnega prahu.

Komisija je podprla namen predlagateljev predloga zakona, da se z zakonsko spremembo zagotovi sredstva v višini 4 milijarde tolarjev, ki bodo namenjena za plačilo odškodnin in za dokup zavarovalne dobe v letih 2005-2008 za delavce, ki so delali v neposredni proizvodnji ali službah, kjer se je proizvajal azbest.

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Mnenje komisije za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o veterinarstvu EPA 54-IV

Komisija državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 24. seji, dne 12.01.2005, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o veterinarstvu, ki ga je državnemu zboru RS predložila v obravnavo skupina poslancev s prvopodpisano Barbaro Tavš Žgajner.

področju veterinarstva, tako da bo ureditev temeljila na uredbah EU, kar bo imelo za posledico nujnost priprave novega zakona, pri čemer bo njegova vsebina morala biti usklajena z zakonodajo EU. Vlada bo pripravila predlog novega zakona do konca marca 2005 in pri tem ponovno proučila predlagane spremembe ter jih smiselno upoštevala, v kolikor ne bodo v nasprotju z novimi predpisi EU; vsled navedenega Vlada RS predlagane novele ne podpira.

V obrazložitvi je predstavnica predlagateljev novele zakona o veterinarstvu poudarila, da le-ta uvaja liberalizacijo trga veterinarskih storitev, saj je zakonodaja na področju veterine v neskladju z evropsko zakonodajo kakor tudi s slovensko Ustavo. Novela na novo opredeljuje obseg javne veterinarske službe in uveljavlja princip hišnega veterinarja, in sicer brez omejitev za izvajanje veterinarskih dejavnosti. Predlog zakona namesto obveznega članstva veterinarjev v veterinarski zbornici uvaja prostovoljno članstvo, kar je v skladu z evropsko zakonodajo. Sedanja ureditev veterinarske službe v Sloveniji je omejevalna, še posebej, če se jo primerja z veterinarskimi službami v drugih državah članicah EU.

Predstavniki Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije pa je podprli spremembe v noveli zakona, ki vplivajo na konkurenčnost, ker pa zadeva ni celovito urejena pa je evidentno, da koncesije izgubljajo svoj pomen; zavzemajo pa se tudi za obvezno članstvo veterinarjev v veterinarski zbornici Slovenije. Pričakujejo, da bo sprememba zakonodaje EU na področju veterinarstva celovito urejena v predlogu novega zakona, ki ga napoveduje Vlada RS do konca marca 2005, zato predlagane novele ne podpirajo.

V sedanjih pogojih je namreč nemogoče ustanoviti neko novo veterinarsko ambulanto, kliniko, neodvisni laboratorij ali zasebni raziskovalni inštitut, saj je velika večina veterinarskega dela opredeljena kot javna služba, za katero država preko koncesij podeljuje dovoljenje za delo, kar pa ni v skladu z direktivami EU in tudi ne z zakonom o zdravstvu.

Po razpravi je komisija sprejela stališče, da naj se predlagane spremembe smiselno upoštevajo v predlogu novega zakona o veterinarstvu, ki ga bo do konca marca 2005 pripravila Vlada RS ob sodelovanju Veterinarske uprave RS ter Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije, ki bo temeljil na kompletni in celoviti ureditvi veterinarstva skladno z uredbami EU; delne spremembe predlaganega zakona ne bi bile smiselne, zato komisija predloga zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o veterinarstvu ne podpira.

Mnenje Vlade RS k predlogu zakona pa sta predstavila direktorica Veterinarske uprave Republike Slovenije, ter predstavnik Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano. Poudarila sta, da so predlagane spremembe in dopolnitve v nasprotju z ostalo ureditvijo v zakonu ter da se pripravlja tudi sprememba zakonodaje EU na

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Cvetko Zupančič.

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembi zakona o varstvu potrošnikov EPA 50-IV

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 26. seji, dne 12. 1. 2005, obravnavala predlog zakona o spremembi zakona o varstvu potrošnikov (ZVPot-C)- skrajšani postopek, ki ga je v zakonodajni postopek predložila poslanska skupina Slovenske nacionalne stranke s prvopodpisanim Zmagom Jelinčičem Plemenitim.

Komisija je po razpravi predlog zakona o spremembi zakona o varstvu potrošnikov podprla v smislu možnosti dopustiti gospodarskim subjektom, da se na območju, kjer živi narodnosti, prostovoljno odločajo o uporabi jezika narodnosti.

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA OKOLJE IN PROSTOR

na vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana glede obravnave pritožb zoper gradbena dovoljenja, ki jih na prvi stopnji izdajajo upravne enote

Državni svetnik Adolf Zupan je Državnemu svetu Republike Slovenije zastavil vprašanje, kaj namerava storiti Vlada Republike Slovenije in Ministrstvo za okolje in prostor v postopku reševanja pritožb zoper gradbena dovoljenja, da se bo spoštoval zakonski rok dveh mesecev, kot to določa zakon o splošnem upravnem postopku.

S tem v zvezi vam odgovarjamo, da se zavedamo, da postopki pridobivanja gradbenih dovoljenj za prizadete stranke, zlasti investitorje, potekajo prepočasi in da ministrstvo kot organ druge stopnje ne odloča o pritožbah v zakonskem roku. Zato smo v oktobru 2002 sprejeli nekatere ukrepe, s katerimi nameravamo zmanjšati zaostanek pri reševanju zadev na zakonski rok dveh mesecev. Ti ukrepi so bili v sektorju za graditev na II. stopnji, v katerem se rešujejo pritožbe zoper gradbena dovoljenja, naslednji: povečanje norme na posameznega delavca, pomoč drugih sektorjev znotraj urada za upravne zadeve, dodatno delo izven delovnega časa. Reševanje zadev smo organizirali tako, da so se najprej reševale lažje in po možnosti podobne zadeve.

Na ta način je v letošnjem letu, zlasti pa v letu 2003, občutno zmanjšan zaostanek nerešenih zadev. V izhodiščnem letu 2001 je

bilo v sektorju za graditev 1228 nerešenih zadev. Ob koncu leta 2003 je bilo nerešenih še 782 zadev. Glede na leto 2001 to za sektor za graditev pomeni 36 % zmanjšanje zaostankov, kljub bistveno večjemu prilivu na področju urejanja prostora, predvsem v letu 2003, ko se je priliv glede na leto 2001 povečal za 27 %. V letošnjem letu pa je ta zaostanek v sektorju za graditev glede na leto 2001 zmanjšan za 60 % in znaša 492 zadev. Dejanski zaostanek glede na zakonski rok 2 mesecev je 340 zadev.

Tako je ministrstvo občutno zmanjšalo dobo čakanja na odločbo o pritožbi in sicer v letu 2001/2002 iz 2 let na sedanjo, ki znaša 4 mesece. Zavedamo se, da je to za tistega, ki bi želel graditi, še vedno predolgo, zato bomo z ukrepi nadaljevali.

Vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana je objavljeno v Poročevalcu št. 13/04

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Marjana Maučeca glede financiranja lokalnih radijskih in televizijskih programov

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Marjana Maučeca** glede financiranja lokalnih radijskih in televizijskih programov in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca in predlaga Ministrstvu za kulturo, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca se glasi:

Kako poteka dejansko financiranje lokalnih radijskih in televizijskih programov iz sredstev državnega proračuna in v kolikšni višini, glede na to, da je Ustavno sodišče RS razveljavilo drugi odstavek 82. člena Zakona o medijih in Pravilnik o merilih za financiranje programskih vsebin radijskih ali televizijskih programov s statusom lokalnega, regionalnega ali študentskega pomena (Uradni list RS, št. 109/02)?

Obrazložitev

Zakon o medijih (ZMed) (Uradni list RS, št. 35/2001, 123/2004 in OdlUS U-I 106/01) v prvem odstavku 82. členu določa, da Republika Slovenija v skladu s 4. členom tega zakona (javni interes na področju medijev) podpira dejavnost radijskih in televizijskih programov iz 76., 77. (lokalni radijski in televizijski programi), 79., 80. in 81. člena tega zakona, ki so posebne pomena za slovensko kulturo, s sredstvi državnega proračuna.

Tretji odstavek omenjenega člena določa, da se za izgradnjo, vzdrževanje in obratovanje oddajno prenosnega omrežja za posredovanje programov iz 77., 79., 80. in 81. člena, sredstva zagotavljajo iz državnega proračuna.

Ustavno sodišče RS je s svojo odločbo U-I-106/01 z dne 5.2.2004 razveljavilo drugi odstavek 82. člena Zmed, ki je določal, da se za pripravo programskih vsebin lokalnih in regionalnih ter študentskih radijskih in televizijskih programov izloči tri (3) odstotke sredstev RTV prispevka. Peti odstavek 82. člena Zmed je določal, da natančnejša merila za opredelitev in financiranje lokalnih oziroma regionalnih ter informativnih, kulturnih, izobraževalnih, zabavnih in drugih vsebin iz tega zakona določi pristojno ministrstvo, na predlog Sveta za radiodifuzijo. V tej zvezi je bil sprejet Pravilnik o merilih za financiranje programskih vsebin radijskih ali televizijskih programov s statusom lokalnega, regionalnega ali študentskega pomena (Uradni list RS, št. 109/02), katerega je Ustavno sodišče z gornjo odločbo prav tako razveljavilo.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kulturo, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika mag. Adolfa Zupana glede dela državnih tožilcev

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika mag. Adolfa Zupana** glede dela državnih tožilcev in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika mag. Adolfa Zupana in predlaga Ministrstvu za pravosodje, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja Ministrstvu za pravosodje se glasijo:

1. Koliko primerov nezakonitega dela državnih tožilcev beleži ministrstvo za pravosodje, ki so bili storjeni tako, da državni tožilec ni imel zakonske podlage za vložitev obtožnega predloga ali obtožnice?
2. Ali obstaja o tem kakšna evidenca in zakaj ta podatek ni zajet v poročilu o delu državnih tožilcev? Koliko primerov je bilo evidentiranih v zadnjih petih letih?

3. Kakšni ukrepi so bili izvedeni v primeru takih nezakonitih ravnanj?

Obrazložitev:

Svoje vprašanje postavljam na podlagi konkretnega primera, ki se je zgodil na Okrožnem državnem tožilstvu v Novem mestu in ki se vodi po opravilno številko KT 248/00-RB/JH. Primer je bil na tem tožilstvu pod to številko obravnavan več kot štiri leta, po preteku katerih se je ugotovilo, da za vložitev obtožnega predloga, ki ga je to tožilstvo vložilo leta 2002, ta organ ni imel podlage v zakonu. Le zakon pa je tista podlaga, ki dovoljuje tako ravnanje.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za pravosodje, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika mag. Adolfa Zupana glede izgradnje avtoceste Ljubljana-Obrežje

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika mag. Adolfa Zupana** glede izgradnje avtoceste Ljubljana-Obrežje in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika mag. Adolfa Zupana in predlaga Ministrstvu za promet, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja Ministrstvu za promet se glasijo:

1. V kateri fazi je pripravljena dokumentacija za izgradnjo avtoceste od Ljubljane do Obrežja glede na zagotovilo, zapisano v nacionalnem programu, da bo zgrajena do konca leta 2007?
2. Ali drži informacija, da priporočena korigirana pobočna varianta izgradnje avtoceste mimo Trebnjega nima za svojo izvedbo potrebne dokumentacije in je v bistvu še v fazi študije?
3. Ali imajo posamezni odseki še ne zgrajene avtoceste izdelane časovne diagrame in ali je možno te posredovati občinam iz območja Dolenjske, Bele krajine in Posavja, območnima gospodarskima zbornicama Dolenjske in Posavja?

Obrazložitev:

Februarja 2004 je državni zbor sprejel Resolucijo o Nacionalnem programu izgradnje avtocest v Republiki Sloveniji. V njej je določeno, da bo celoten odsek od Ljubljane do Obrežja zgrajen do konca leta 2007. Izhajati je potrebno iz dejstva, da je prav gospodarstvo Dolenjske v najbolj intenzivnem obdobju gospodarskega razvoja, vezanega na največje razvojne projekte Revoza, Adrije Mobil, Krke in drugih. V roku dveh let bodo ustvarjeni pogoji, da bo na primer samo proizvodnja v tovarni Revoz dosegla 1000 vozil na dan. Res je, da bo nekaj vozil odpeljanih iz tovarne po železnici, ki je tudi v izjemno slabem stanju, toda treba je upoštevati dobaviteljske in

druge prevozne potrebe. Pomembnost tega vprašanja se je že večkrat izpostavila na več občinskih svetih iz tega območja, kar izhaja iz podpisanega dogovora o skupni zahtevi županov iz tega območja, upravnih odborov obeh območnih gospodarskih zbornic in posameznih vprašanj.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za promet, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika mag. Adolfa Zupana glede zagotavljanja finančnih sredstev Romom na Dolenjskem, Beli krajini in Posavju

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje **državnega svetnika mag. Adolfa Zupana** glede zagotavljanja finančnih sredstev Romom na Dolenjskem, Beli krajini in Posavju in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana in predlaga Vladi Republike Slovenije, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje Vladi Republike Slovenije se glasi:

Ali namerava Vlada Republike Slovenije že v letu 2005 zagotoviti občinam vsaj nekaj dodatnih finančnih sredstev za delno urgentno reševanje bivanjskih razmer Romov na Dolenjskem, Beli krajini in Posavju ob upoštevanju, da so nastale razmere na tem območju presegle kritično mejo, kar se odraža tudi v nastajajoči izjemni konfliktnosti med Romi in ostalim prebivalstvom? Odlašanje takega ravnanja v obdobje, ko se bodo nujno morali sprejeti dolgoročnejsi ukrepi, temelječi na nujnem sožitju med Romi in ostalim prebivalstvom dejansko onemogoča kakršnekoli kakovostne aktivnosti lokalnih skupnosti v okviru obstoječih proračunov.

Obrazložitev:

Svoj prispevek za razreševanje izjemno pereče problematike romskega vprašanja na Dolenjskem, v Beli krajini in v Posavju oz. na splošno v Sloveniji je dal tudi državni svet. Tudi vlada je sprejela več sklepov za ravnanja svojih ministrstev. Zagotovo so vsa ta prizadevanja usmerjena v cilj izboljševanja tega stanja. Toda zavedati se je treba, da je za kompleksno reševanje potrebno že za izdelavo ustreznih podlag več let. Nesprejem nujnih kratkoročnih ukrepov bo neobvladljivo otežil izvajanje dolgoročnejsih. Zato so kratkoročni nujni, treba pa jih je usmeriti tudi v okviru obstoječih finančnih sredstev na druga področja, tako da ne bodo, po prepričanju večine tega prebivalstva iz tega dela Slovenije, pomenila spodbudo večini Romov za nedelo, rojevanje velikega števila otrok zaradi relativno visoke socialne pomoči in podobno. Nenazadnje nadaljevanje take politike pomeni tudi zmanjševanje možnosti vključevanja številnih Romov v življenje ob upoštevanju vrednosti, ki veljajo za prebivalstvo na splošno. Zdaj se namreč tudi dogaja, da nekateri Romi, ki tega ne sprejemajo, poskušajo z nasilnim in drugim ravnanjem preprečevati socializacijo v najširšem smislu.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca glede mejnega režima na reki Muri med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Jožeta Ilca** glede mejnega režima na reki Muri med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve in Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

1. Kakšen je mejni režim na reki Muri med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško?
2. Ali resnično hrvaški policisti prihajajo na levi breg reke Mure in tam legitimirajo državljane Republike Slovenije in jim izrekajo kazni?
3. Na kakšni osnovi temeljijo zgoraj navedena ravnanja?
4. Kako deluje slovenska policija na istem področju in ali slovenska policija tudi občasno kontrolira desni breg reke Mure, ki naj bi po katastrskih podatkih pripadal Republikli Sloveniji?

Obrazložitev:

V zadnjem času so se pojavile v medijih pritožbe članov Ribiške družine Lendava. Ribiči pojasnjujejo, da jim pripada ribolov na levem bregu reke Mure. Hrvaški policisti in hrvaški ribiški inšpektorji

prihajajo na levi breg Mure, legitimirajo slovenske ribiče in jih kaznujejo. Pri tem se sklicujejo na kataster, ki naj bi na nekaterih predelih določal levi breg Mure kot hrvaško ozemlje. Zanimivo je, da isti kataster podeljuje določena ozemlja desnega brega Republikli Sloveniji, vendar tam slovenski policisti ne izvajajo nobenega nadzora.

Nenavadno je, da slovenski organi ostajajo pasivni, medtem ko hrvaški policisti posegajo v slovensko ozemlje. Kje je tukaj slovenska suverenost in pristojnost slovenskih organov? Hrvaški organi se pri merilih, katero ozemlje pripada posamezni državi, sklicujejo na

zemljiški kataster, medtem ko ne upoštevajo katastra kot merila ozemeljske pripadnosti vsaki državi v Piranskem zalivu.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zunanje zadeve in Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca glede izvajanja zakona o dohodnini

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Jožeta Ilca** glede izvajanja zakona o dohodnini in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za finance, da vprašanje preuči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca se glasi:

1. Kdaj bo minister za finance izdal podrobnejše predpise o izvajanju zakona o dohodnini?

Obrazložitev:

V Uradnem listu RS 54/2004 je bil objavljen Zakon o dohodnini, ki se bo uporabljal od 1. januarja 2005 dalje. V členu 133 istega zakona je določeno, da podrobnejše predpise za izvajanje tega zakona lahko izda minister, pristojen za finance.

Zakon bo že pričel veljati, podzakonskih aktov pa ni. Nikakor ni primerno, da zakon predvideva izdajo podzakonskih aktov, ki pa ne bodo izdani v trenutku, ko se bo zakon začel uporabljati.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za finance, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca glede klavniškega obrata v Bohinju

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca glede klavniškega obrata v Bohinju in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter Veterinarski upravi Republike Slovenije, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

1. Zakaj je veterinarska uprava zaprla klavniški obrat v Bohinju?
2. Ali v tem obratu niso spoštovali veterinarskih predpisov Evropske unije in ali je ta obrat imel dovoljenje pristojne inšpekcije?

3. Kdaj je veterinarska inšpekcija zadnjič pregledala obrat?

Obrazložitev:

Časopis Delo je objavil novico, da je veterinarska uprava zaprla klavnico v Bohinju. Navedeni obrat naj ne bi deloval v skladu z veterinarskimi pravili, katere mora Republika Slovenija spoštovati, ker je članica Evropske unije. Ni jasno, kako je ta obrat lahko sploh deloval, če ni izpolnjeval strogih veterinarskih pogojev.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter Veterinarski upravi Republike Slovenije, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovorita.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca glede opravljanja zdravniškega poklica na črno

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Jožeta Ilca** glede opravljanja zdravniškega poklica na črno in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za zdravje, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

4. Koliko oseb opravlja v Republiki Sloveniji zdravniški poklic, vendar nimajo ustreznih dovoljenj, licenc in delajo na črno?
5. Kdo izvaja upravni nadzor na navedenem področju?
6. Kdo preverja pristnost inozemskih listin medicinskih ustanov in preverja strokovno znanje kandidatov?

Obrazložitev:

Trenutno je prijavljenih 200 kandidatov iz tujih držav, ki želijo v Republiki Sloveniji opravljati zdravniški poklic. Večina od njih prihaja iz predelov bivše Jugoslavije. V teh krajih pa je mogoče pridobiti diplomu Medicinske fakultete tudi z nakupom, podkupnino, ponareditvijo in nikakor ne z znanjem. Zato je vprašljiva kvaliteta omenjenih kandidatov. Nedopustno je, da se na zdravstvenem področju dopušča izvrševanje zdravniškega poklica osebam, ki nimajo diplom, licenc in niso usposobljene za to delo. Menda je to znano pristojnim organom, vendar nihče ne ukrepa. Nedopustno je, da se zaupa zdravljenju ljudi nekvalificiranim osebam, saj to pomeni igranje z zdravjem in življenjem pacientov.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za zdravje, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Darka Frasa v zvezi z vračanjem nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča

Državni svet Republike Slovenije je na 28. seji, dne 22. 12. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Darka Frasa** v zvezi z vračanjem nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča in na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Darka Frasa in predlaga Vladi Republike Slovenije in Ministrstvu za finance, da vprašanja preučita in nanje odgovorita.

Vprašanja državnega svetnika Darka Frasa se glasijo:

1. Ali sta Vlada Republike Slovenije oz. Ministrstvo za finance preučila zahtevo skupine občin po takojšnjem sestanku v zvezi s preprečitvijo škodljivih posledic za izvajanje zakonskih nalog prizadetih lokalnih skupnosti in nastanka večje gospodarske škode zaradi vračila podjetjem Elektro, Telekom itd., odmerjenega in plačanega nadomestila za uporabo stavbnih zemljišč, kot posledico odločb Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi občinskih odlokov?
2. Iz kakšnega razloga ter na kakšni podlagi Vlada Republike Slovenije niti Ministrstvo za finance do današnjega dneva nista sprejela predstavnikov prizadetih občin, čeprav je od pisne zahteve minilo že štiri mesece, po izvolitvi nove vlade pa je bilo več vmesnih pisnih in telefonskih urgenc?
3. Kakšno je stališče Vlade Republike Slovenije in Ministrstva za finance do pobude prizadetih lokalnih skupnosti in podpore k tej pobudi s strani Komisije državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj, da Vlada Republike Slovenije v čim krajšem času v okviru sistemskih možnosti pripravi predlog rešitev z ustreznimi ukrepi za preprečitev škodljivih

posledic za izvajanje (financiranje) zakonskih nalog prizadetih lokalnih skupnosti in nastanka večje gospodarske škode?

Obrazložitev:

Ustavno sodišče Republike Slovenije je razveljavilo ali odpravilo odloke posameznih lokalnih skupnosti v delih, ki so nalagali plačevanje nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za objekte gospodarske javne infrastrukture. Posamezne lokalne skupnosti bodo zaradi tega morale pobudnicam ustavne presoje (podjetja Telekom Slovenije, Elektro Slovenija, Geoplin, itd..) povrniti plačano nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča in zamudne obresti, višina vračila pa v nekaterih primerih znaša od 5 - 30 % letnega občinskega proračuna. Ker v veljavnih občinskih proračunih ni predvidenih sredstev za vračanje nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, bi lahko izvršba oziroma blokada sredstev na računih ali podračunih občin ogrozila izvajanje zakonskih nalog, hkrati pa bi zaradi nezmožnosti izpolnjevanja oziroma poravnavanja že prevzetih finančnih obveznosti za izvajanje investicijskih programov nastala v teh okoljih velika gospodarska škoda zaradi povzročitve nelikvidnosti gospodarskih subjektov. Po prvih ocenah je prizadetih okrog 40 slovenskih občin.

Prizadete občine ugotavljajo, da so bila v kalkulativnih ocenah prihodkov občin iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča pri izračunu povprečne stopnje obremenitve upoštevana že odmerjena nadomestila zavezancem Telekom Slovenije, Elektro Slovenije in so bile zato izračunane stopnje povprečnih obremenitev ter upoštevanih poslovnih površin v teh lokalnih skupnostih toliko večje. Posledično so te lokalne skupnosti prejele finančno izravnavo le v razliki med ocenjenim zneskom lastnih prihodkov in izračunanim obsegom primerne porabe. Občine opozarjajo, da je treba v okviru sistemske zakonodaje ugotoviti, ali so bile občine, ki niso zmogle zbrati sredstev nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča kot je bila njihova ocena, oškodovane pri izračunu lastnih prihodkov oziroma finančni izravnavi in jim v tem primeru nadomestiti izpad le-te.

Prizadete občine so že 30. avgusta 2004 poslale predsedniku Vlade Republike Slovenije in Ministrstvu za finance zahtevo po takojšnjem sestanku, da bi se pogovorili o rešitvi nastale situacije v smislu preprečitve škodljivih posledic za financiranje in izvajanje zakonskih nalog lokalnih skupnosti in nastanka večje gospodarske škode v primeru, da bi bile občine prisiljene vračati prejeta sredstva v enkratnih zneskih. Ker do razgovora ni prišlo do izteka mandata prejšnje vlade, so občine v mesecu novembru 2004 ponovno z urgenco zaprosile za termin pri novem predsedniku vlade in ministrstvu za finance. Pobudo prizadetih občin je podprla tudi Komisija državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj na 28. seji, dne 15. 9. 2004, in svoje mnenje posredovala Vladi Republike Slovenije. Prav tako je v zvezi s predmetno problematiko zahtevalo sestanek s predsednikom Vlade Republike Slovenije tudi predsedstvo Skupnosti občin Slovenije. Kljub temu pa do današnjega dneva prizadete občine niso bile sprejete pri navedenih organih.

Prizadete občine so pričakovale, da bo Vlada Republike Slovenije sprejela njihov predlog vsaj v delu, da se do preučitve možnosti nastanka škodljivih posledic in večje gospodarske škode - v primeru blokade računov občin, začasno zamrznejo postopki prisilne izvršbe in teka obresti in poskuša najti ustrezen dogovor oz. rešitev problema.

Na žalost pa kljub vsem prizadevanjem niti vlada niti pristojno ministrstvo nista uspela v teh štirih mesecih najti časa za sestanek s predstavniki prizadetih občin, medtem pa Davčna uprava

Republike Slovenije nadaljuje s postopki prisilne izvršbe na računih občin. Tako so bili v teh dneh blokirani računi nekaterih prizadetih občin, na katerih so bila sredstva za izvajanje zakonskih nalog (financiranja plač v upravi, javnih zavodih itd...). Ker občine v mesecu decembru praviloma nimajo več nobenih »prostih sredstev« na svojih računih, ampak zgolj sredstva za pokrivanje tekočih in že prevzetih obveznosti, zaradi blokade računov ne bodo likvidnostno sposobne, torej ne bodo mogle izvajati svojih tekočih nalog in obveznosti, to pa pomeni, da bo resno moteno delovanje lokalne samouprave in da bo zaradi nesposobnosti poravnavanja že prevzetih obveznosti tako lokalnim skupnostim kot njihovim upnikom nastala večja gospodarska škoda.

Ravnanje Vlade Republike Slovenije in pristojnih ministrstev, ki ignorirajo prizadete občine in njihove zahteve in zaradi tega nastajajo škodljive posledice, je nesprejemljivo in nezakonito. Zaradi tega so se nekatere lokalne skupnosti že odločile za odškodninsko tožbo zoper državne organe, ki niso delovali v skladu z 88.a členom zakona o lokalni samoupravi.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Vladi Republike Slovenije in Ministrstvu za finance, da vprašanja preučita in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje v roku 30 dni odgovorita.

POSVET

Državni svet Republike Slovenije je dne 23. in 30. marca 2004 pripravil dvodelni posvet z naslovom: **Kako do proizvodov in storitev z višjo dodano vrednostjo**

Voditelj posveta, **prof. dr. Janvit Golob**, državni svetnik, predstavnik raziskovalne dejavnosti, je v svojem uvodnem prispevku poudaril, da se je Državni svet s tem posvetom odzval pobudam zainteresirane javnosti, po javni razpravi o ukrepih za izboljšanje konkurenčnosti slovenskega gospodarstva. V nadaljevanju je izpostavil pomen zviševanja dodane vrednosti proizvodov in storitvam za doseganje te konkurenčnosti. To je po njegovem mnenju mogoče doseči le z boljšim sodelovanjem med gospodarstvom in raziskovalno sfero oz. s skupno raziskovalno, razvojno in industrijsko politiko države.

Dr. Lojze Sočan, profesor na Fakulteti za družbene vede, je opozoril na tehnološko zaostajanje Slovenije za t.i. družbami konsenza oz. znanja, med katere sodijo predvsem manjše, visoko razvite, srednje in severno evropske države. Za te družbe je značilno hitro opuščanje tehnološko nezahtevnih in povečevanje tehnološko zahtevnih programov z visoko dodano vrednostjo. Zaostajanje je predvsem posledica premajhnega vlaganja v izobraževalni sistem ter pomanjkljive institucionalne infrastrukture, ki bi povezala univerzo in inštitute z gospodarstvom. Posledice zaostajanja se kažejo v pomanjkanju tehnološko zahtevnih na znanju temelječih delovnih mest, zaradi česar se visoko kvalificiran kader zaposluje v tujini.

Govornik je opozoril tudi na pomanjkanja konsenza med državo, podjetji in sindikati glede politike zaposlovanja, kjer mora večjo vlogo s širšo ponudbo programov usposabljanja in prekvalifikacijami, v

okviru svoje socialne politike, odigrati tudi država. Na koncu pa se je zavzel za tako politiko države, ki bo spodbujala ustvarjanje novih znanj, tehnologij in pristopov, ki bodo osnova za strukturno in razvojno prenovo podjetij, države in družbe kot celote.

Dr. Marko Kos, je opozoril na birokratske ovire, ki so jih pri nas deležni ustanovitelji podjetij ter na tehnološko zaostajanje Slovenije za nekaterimi bolj razvitimi evropskimi državami. Izhod je v zamenjavi paradigme konkurenčnosti. Cenovno vodeno konkurenčnost, ki podjetja izčrpava in počasi uničuje je potrebno zamenjati za produktno vodeno konkurenčnost, ki jo označujejo inovativni izdelki visoke tehnološke, modne in razvojne zahtevnosti. S tem bi dosegli višjo dodano vrednost, ki bi pokrila tehnološke investicije in omogočila višje plače. Vse to pa po mnenju govornika ni mogoče brez tesnejšega sodelovanja znanosti z gospodarstvom.

S tem v zvezi je opozoril tudi na pomanjkanje tehničnih kadrov, kar bi bilo potrebno urediti z ustrezno štipendijsko politiko. Na koncu pa je pozval vlado, da z ustrezno davčno politiko razbremeni posameznike in podjetja, da bodo lahko vlagali v posodobitve in nova delovna mesta.

Dr. Dušan Klinar, raziskovalec na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo, je v začetku svoje razprave izrazil zaskrbljenost nad upadanjem gospodarske rasti. Razloge za to gre iskati tudi v nepovezanosti raziskovalno akademske sfere s trgov. Rešitev za

nastalo situacijo govornik vidi v pospeševalni vlogi države, ki naj z zagotavljanjem ustreznih pogojev, podjetja usmerja v inovacije. Na lokalnem nivoju bi bilo to mogoče z oblikovanjem regionalnih podjetniških centrov ter s spodbujanjem ekološkega kmetovanja in povezovanjem le tega s turizmom. Na koncu pa je govornik poleg pomanjkanja tehničnih kadrov opozoril še na neustrezno ponudbo delovnih mest za te kadre.

Dr. Peter Metlikovič, Goodyear, direktor tehnologije za Evropo, je na konkretnem primeru podjetja, v katerem deluje, opozoril na pomen tehnoloških inovacij pri proizvodnji izdelkov z visoko dodano vrednostjo. Ob tem je izpostavil dobro sodelovanje s slovenskimi raziskovalnimi institucijami, pri čemer je opozoril na vlogo razvojnih centrov za razvoj celotne regije. V nadaljevanju je izrazil skrb glede pomanjkanja strokovnjakov s področja tehničnih znanosti. Razloge za to gre po njegovem iskati tudi v slabši kakovosti in nizkem vpisu študentov na tehnične fakultete.

Po mnenju govornika gre pri povezovanju industrije z univerzo za obojestransko korist, saj raziskovalci pri reševanju konkretnih problemov prihajajo do novih spoznanj, ki jih prenašajo v učni proces. Poleg tega, podjetja prevzemajo vlogo donatorja pri oskrbovanju fakultet z učnimi pripomočki, kadri iz podjetij pa sodelujejo pri učnem procesu. To medsebojno sodelovanje bi država lahko še bolj okrepila z vlaganjem v projekte za večjo konkurenčnost proizvodov. Govornik je na koncu izrazil tudi zadovoljstvo, da nekatera slovenska podjetja že prevzemajo vodilno vlogo pri proizvodnji izdelkov z visoko dodano vrednostjo tudi na svetovnih trgih.

Dr. Janez Bešter, Inštitut za ekonomske raziskave, je v začetku svoje razprave izrazil skrb zaradi pomanjkanja novih razvojnih programov na področju znanosti in tehnologije. V nadaljevanju je pojasnil kakšne učinke so ti programi imeli na izboljšanje gospodarskega stanja v Sloveniji v preteklosti. Ob tem je opozoril na razlikovanje med neposrednimi in posrednimi učinki teh programov. Pri neposrednih učinkih je govornik izpostavil davke in ostale prispevke podjetij, ki se stekajo v državni proračun, po uveljavitvi razvojnih programov. Posredni učinki pa se kažejo v večjem sodelovanju znanosti s podjetji pri nastajanju izdelkov z višjo bruto dodano vrednostjo, posledični ohranitvi in prodoru podjetij na tuje trge, izboljšanju poslovnih rezultatov podjetij ter ohranjanju in odpiranju novih delovnih mest. Vse to pa ima rezultat v pospeševanju dviganja bruto dodane vrednosti na zaposlenega.

Dr. Željko Knez, profesor kemijske tehnologije, se je v svoji razpravi zavzel za uporabo strokovnega znanja v proizvodnji, kar bo privedlo do hitrejšega razvoja. Opozoril je tudi na pomen raziskav pri reševanju nekaterih perečih problemov ne samo na domači, pač pa tudi na svetovni ravni. Pri tem je omenil večjo porabo energije in zmanjševanje obdelovalnih površin, ob večji nataliteti prebivalstva in višji pričakovani življenjski dobi. Rešitev za te probleme govornik vidi v proizvodnji novih okolju prijaznih, varčnih in cenovno konkurenčnih proizvodov. To s pridom, do določene mere, že izkoriščajo nekatera slovenska podjetja, pri čemer se srečujejo s problemom slabe prepoznavnosti slovenskih blagovnih znamk.

Dr. Aleš Bulc, je v zvezi s povečevanjem dodane vrednosti proizvodov in storitev opozoril na srednje velika slovenska podjetja, ki se zaradi pomanjkanja vlaganj, vse prevečkrat zatekajo k cenovni konkurenčnosti. Namesto zniževanja stroškov bi se ta podjetja morala osredotočiti na proizvodnjo tistih izdelkov iz svoje ponudbe, ki jih ostala podjetja ne proizvajajo. Ob tem bi bilo, po mnenju govornika, potrebno začeti prodajati tudi storitve, ki so povezane z izdelkom. S tem bi postopoma začeli ustvarjati višjo dodano vrednost izdelkom, hkrati pa ohranili proizvodnjo.

Marjan Mate, direktor podjetja Mitol iz Sežane, je izpostavil vlogo države pri spodbujanju sodelovanja industrije z univerzami in inštituti. V ta namen je predlagal, da bi podjetjem, ki bi se povezala z raziskovalnimi institucijami, država priznala davčno olajšavo iz dobička podjetja. Tako bi dosegli dva cilja, sorazmerno enakopravnost podjetij, da pridejo do določenih olajšav ter pospešili pretok znanja v gospodarstvo.

Dr. Zoran Stančič, državni sekretar na Ministrstvu za šolstvo, znanost in šport, je v svojem nastopu pozdravil pobudo državnega sveta, da je pripravil posvet na temo kako dvigniti dodano vrednost proizvodov in storitvam. Ob tem je Državni svet opredelil kot institucijo, ki je odprta za različna mnenja in pobude javnosti, kar omogoča realen pogled na tematiko.

V nadaljevanju se je dotaknil nekaterih problemov, na katere so opozarjali razpravljavci v svojih razpravah. Glede pomanjkanja tehničnega kadra na trgu delovne sile je opozoril na pomen izobraževanja za spreminjanje vrednot mladih, ki se odločajo za poklic. Glede šibkega povezovanja znanosti z gospodarstvom pa je govornik opozoril na določila novega zakona o dohodu pravnih oseb, ki spodbuja sodelovanje oz. investicije v raziskave in razvoj ter zaposlovanje raziskovalcev v razvojnih jedrih podjetij. Ob koncu svoje razprave, pa je predstavil tudi nekatere podatke in primere, ki kažejo, da se sodelovanje med znanostjo in gospodarstvom v Sloveniji krepi.

V drugem delu posveta se je, **mag. Dušan Semolič**, predsednik Zveze svobodnih sindikatov Slovenije, vprašal, kako mlad, predvsem tehnično izobražen kader, po končanem izobraževanju, motivirati, da se bo zaposloval v slovenskem gospodarstvu. Prost pretok delovne sile znotraj Evropske unije, jim namreč omogoča, da zaposlitev iščejo v tujini. Odgovor se po mnenju govornika skriva v ustvarjanju takih delovnih mest, ki bodo mladim omogočala napredovanje ne samo v materialnem, pač pa tudi v strokovnem smislu.

V nadaljevanju je na primeru podjetja Audi Volkswagen predstavil, kako lahko vodstvo podjetja z nagrajevanjem motivira delavce, da tudi sami z iskanjem tehničnih izboljšav tekom delovnega procesa prispevajo k zvišanju dodane vrednosti proizvoda. Tak način vodenja je po mnenju govornika značilen za t.i. družbe konsenza, kjer se menedžment zaveda, da je za dosego večje konkurenčnosti podjetja, potrebno upravljati tudi z zaposlenimi.

Da bi dosegli omenjene družbe se je govornik zavzel za vzpostavitev dialoga med socialnimi partnerji, v okviru katerega bi tudi zaposleni oz. njihovi predstavniki imeli možnost podati svoje predloge za proizvodnjo blaga z novo oz. višjo dodano vrednostjo. Le-to je namreč pogoj za ohranitev sedanjih in odpiranje novih delovnih mest v Sloveniji. Poleg tega je za ustvarjanje novih delovnih mest potrebno motivirati tudi vodilne v podjetjih, da del dobička vložijo v novo tehnologijo, kar je prav tako pogoj za razvoj izdelkov z visoko dodano vrednostjo.

Dr. Peter Venturini, Kemijski inštitut, je bil mnenja, da Slovenija lahko konkurira ekonomsko najbolj razvitim državam Evropske unije le z dovolj velikim številom visoko kvalificiranih kadrov in s podjetji, ki bodo dovolj motivirana za vlaganja v razvoj in raziskave novih proizvodov. Trenutna vlaganja države v razvoj in znanje so, po njegovem mnenju, prenizka, da bi dosegli ta cilj, poleg tega bi moralo biti povpraševanje podjetij, tako po domačem kakor tudi po tujem znanju, precej večje. Hkrati bi bilo potrebno raziskavam in tehnološkemu razvoju ponuditi večjo politično oporo.

V nadaljevanju je govornik izpostavil problem nepovezanosti raziskovalcev v raziskovalnih institucijah, ki je nastal zaradi dejstva, da morajo raziskovalni zavodi del sredstev za financiranje plač svojih raziskovalcev pokrivati sami, preko projektov, ki jih pridobivajo na trgu. Poleg tega raziskovalne institucije z izjemo univerz niso sistemsko financirane, kar pomeni, da posamezniki in skupine svoje projekte prijavljajo posamično. Govornik se je ob tem zavzel tudi za preverjanje učinkovitosti porabe denarja v raziskovalnih institucijah in motiviranje zaposlenih ne samo skozi plačno politiko, pač pa tudi z možnostjo napredovanja.

V zaključku je še predlagal, da bi se slovenska podjetja usmerila na področja, kjer imajo prednost pred podjetji iz konkurenčnih držav. Pri tem bi se morala povezati z raziskovalnimi institucijami, ta pa bi tako pridobljeno praktično znanje, v sodelovanju z izobraževalnimi institucijami, prenašala v pedagoški proces.

Podobno kot v prvem se je **Dr. Zoran Stančič**, državni sekretar na Ministrstvu za šolstvo znanost in šport, tudi v drugem delu razprave zavzel za povezovanje raziskovalnega, izobraževalnega in gospodarskega področja, s čimer bi prispevali k večji kakovosti človeških virov, tehnološkemu razvoju, razvoju informacijske družbe in izvozni konkurenčnosti. Na drugi strani je po njegovem mnenju potrebno pospešiti prenovo na področju trga dela, finančnih trgov, infrastrukture in javnega sektorja ter tako prispevati k nacionalni konkurenčnosti, kar bo zmanjšalo pritisk na inflacijo in javnofinančne odhodke. Za doseg te ciljev so potrebna večja vlaganja na področju razvojne politike, zlasti v tiste programe, ki spodbujajo prenos znanja iz akademskega in raziskovalnega področja v gospodarstvo in tiste, ki prispevajo k razvoju informacijske družbe in visokošolskega izobraževanja.

Govornik je opozoril tudi na slovenske prednosti v primerjavi z ostalimi državami članicami Evropske Unije. Te prednosti so, relativno velik delež bruto domačega družbenega proizvoda namenjenega za raziskave in razvoj, relativno dobra raven znanosti ob odlični povezanosti z mednarodnimi znanstvenimi tokovi. Ob tem imamo relativno veliko število raziskovalcev z ugodno starostno in nezanemarljivo spolno strukturo. Vse te prednosti moramo s pridom izkoristiti, da bi postali nepogrešljiv del Evropske unije, ki si je v skladu z Lizbonsko deklaracijo, postavila cilj da v naslednjem desetletju postane najbolj konkurenčno in dinamično, na njanju temelječo gospodarstvo na svetu.

Kljub naštetim prednostim pa je, po mnenju govornika, dodana vrednost na zaposlenega, še vedno mnogo prenizka. Te ne moremo povečati le z zmanjševanjem stroškov ali iskanjem novih trgov, predvsem je potrebno bolje povezati znanje z uporabniki in s tem doseči tehnološke prednosti pred drugimi državami. V ta namen bo potrebno določiti prednostne cilje, ki izhajajo iz globalne konkurenčnosti slovenskega gospodarstva. Ob tem je govornik izpostavil tudi pomen razvoja kadrov in prepletenost znanosti z visokošolskim izobraževanjem. Da bi bili primerljivi državam Evropske unije, mora do leta 2005 imeti vsaj četrtina zaposlenih prebivalcev višjo, visoko oz. podiplomsko stopnjo izobrazbe. V ta namen je potrebno povečati vpis na fakultete do te mere, da bomo imeli vsaj 35 študentov na 100 prebivalcev, kar pomeni povečanje števila vpisnih mest in odprava omejitve vpisa pri večini študijskih programov.

Med poglavitnimi strateškimi cilji je omenil tudi izboljšanje možnosti za podiplomski študij, pri čemer je število študentov in diplomantov podiplomskega študija potrebno vsaj podvojiti. Obenem je potrebno zagotoviti sistemsko financiranje prenovljenih podiplomskih študijskih programov, ki bi povezovali študijska področja, raziskovalne zavode

in druge kakovostne institucije, ki omogočajo sodelovanje v mednarodnih projektih. Govornik je izpostavil tudi potrebo po večji mobilnosti študentov, specialistov, magistror in doktorjev znanosti z namenom, da bi ustvarili soodvisnost univerze, inštitutov, podjetništva in gospodarstva v celoti. Hkrati je opozoril tudi neizkoriščenost programov kot so Sokrates, Erasmus in Leonardo Da Vinci, ki pospešujejo mobilnost znotraj evropskega raziskovalnega prostora. Na bistveno premajhno mobilnost raziskovalcev pri nas, pa žal vpliva tudi zaprtost slovenske družbe in pretirana administrativna neprijaznost države pri angažiranju tujih raziskovalcev.

Ob koncu svoje razprave je govornik še odgovoril na očitek o vzrokih za nizko dodano vrednosti slovenskih proizvodov in pomanjkanju zanimanja za tehnične in naravoslovne študije. Trditev o slabi povezanosti inštitutov in univerz z industrijskim razvojem je zavrnil z obstojem tradicionalne povezanosti nekaterih raziskovalnih skupin z industrijo in ugotovitvijo, da znanstveno učinkovite skupine izkazujejo visok dohodek iz trga. Glede dejavnikov, ki vplivajo na pomanjkanje zanimanja za naravoslovne študije, pa je opozoril na težavnost študija, poročanje medijev o zapiranju industrijskih obratov in splošno mnenje mlade generacije o nizkih plačah v gospodarstvu.

Dr. Tea Petrin, ministrica za gospodarstvo, je v svoji razpravi izpostavila vlogo podjetij kot nosilcev inovativnosti, konkurenčnosti in podjetništva v nekem okolju ter vlogo države, ki s svojimi politikami ustvarja okolje za čim bolj uspešno prilagajanje teh podjetij svetovnemu gospodarstvu. Ta dva pogoja morata biti izpolnjena, da lahko govorimo o uspešnosti neke države. Vse to pa je brez pomena če se ljudje stalno ne izobražujejo za uporabo nove tehnologije v proizvodnji. Prav to pa je po mnenju govornice, naša šibka točka v primerjavi z bolj razvitimi državami, saj se v Sloveniji stalno izobražuje le 5 odstotkov ljudi, medtem ko je ta delež v skandinavskih državah 20 odstoten. Opozorila je tudi na pomen socialne kohezivnosti, po kateri je Slovenija ena izmed držav, kjer je dohodkovna neenakost najnižja. Da bi postali družba, ki bo zaposlovala ljudi v dejavnostih, ki prinašajo visoke dodane vrednosti bo po mnenju govornice potrebno veliko storiti tudi na področju fleksibilnosti in prekvalificiranju delovne sile.

Druga zadeva, ki jo je govornica izpostavila, je odstotek bruto domačega proizvoda, ki ga država namenja za razvoj in raziskave. Trenutno država Slovenija v te namene daje 0.7 odstotka, zasebni sektor pa 0.9 odstotka, skupni cilj je 3 odstotke do leta 2010. Delež države je primerjalno gledano enak povprečju, ki ga za znanost in razvoj namenjajo članice Evropske unije, delež zasebnega sektorja pa za tem močno zaostaja. S tem je govornica poudarila, da konkurenčnost gospodarstva ni odvisna le od politike države, pač pa tudi od vedenja in motivacije podjetij, pri čemer je še dodala da se kazalci konkurenčnosti slovenskega gospodarstva v zadnjem času izboljšujejo. Državna sredstva namenjena za spodbujanje tehnološkega razvoja bodo v prihodnjih letih dopolnjena tudi s sredstvi Evropske unije. Vsa ta sredstva pa bodo, po besedah govornice, preko tehnoloških programov namenjena povečanju konkurenčnosti gospodarstva.

V zaključku je govornica, kot že nekajkrat med razpravo, opozorila na negativno naravnost in pretirano kritičnost slovenske javnosti. Pomanjkanje pohval, priznanj in podpore še dodatno destimulira vsakršne poskuse reševanja problemov v slovenskem gospodarstvu. Namesto kritik in obtoževanj je potrebno pokazati na uspešne primer sodelovanja znanosti z gospodarstvom, obenem pa podpreti vsak najmanjši poskus sodelovanja obeh področij. Na koncu je še izrazila prepričanje, da je k izboljšanju tega sodelovanja pripomogel tudi ta posvet.